

ภาคที่สิบสาม

เทพธิดาแห่งจักรวรรดิผู้ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคกับราชัน
ทรงอำนาจผู้ลุ่มหลงในความรัก ตลอดเส้นทางที่เต็มไปด้วยการ
ต่อสู้ ทั้งยังเป็นเส้นทางแห่งการหยิ่งแข็งซึ่งกันและกัน พวกเขา
จะขจัดความเข้าใจผิดที่ก่อตัวขึ้นในใจและเคียงคู่กันอีกครั้งได้
หรือไม่

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ด

ลอบสังหาร

ซู่ว์เงยหน้าขึ้นทันที ก่อนจะเห็นแสงสว่างวาบที่แสนจะบาดตา นางยกมือซ้ายขึ้นเพื่อปิดบังดวงตาเอาไว้ ตอนที่พินิจมองอีกครั้งถึงได้พบว่าที่แท้ประกายแสงเหล่านั้นมาจากคมมีดนั่นเอง!

ยามนี้เหนือศีรษะของซู่ว์เติมไปด้วยคมมีดนับหมื่นที่ค้างอยู่กลางอากาศ และพร้อมจะกระหน่ำลงมาทุกเมื่อ! ใบหน้าของหญิงสาวขาวซีด หัวใจเต้นรัว เพราะนางรู้ว่าเวลานี้มิใช่เพียงการทดลองหรือเรื่องล้อเล่น แต่เป็นการทดสอบที่มีชีวิตเป็นเดิมพัน!

หลังจากข่มขู่ให้ซู่ว์ตระหนกตกใจได้แล้ว น้ำเสียงราบเรียบและเย็นชาของระบบก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“เจ้าต้องตอบคำถามสามข้อภายในสามสิบนาที เริ่มคำถามข้อที่หนึ่ง”

“ใช้โอสธสามชนิดปรับโอสธจิตตะวันจันทร์ขึ้นอาจารย์เป็นโอสธจิตกระจางขึ้นอาจารย์ เริ่มได้”

ตอนที่คำถามดังขึ้น ซู่ว์ยังไม่ทันได้ตั้งตัวด้วยซ้ำ ฝ่าพลันนั้นดวงตาของผู้ปรุงโอสธชั้นจักรพรรดิที่อยู่ด้านนอกก็เป็นประกายวาบขึ้นมา คำถามนี้น่าสนใจยิ่งนัก

โอสถจิตตะวันจันทร์ขึ้นอาจารย์ประกอบด้วยสมุนไพรหกสิบสามชนิด ขณะที่โอสถจิตกระจำขึ้นอาจารย์ประกอบด้วยสมุนไพรเจ็ดสิบสามชนิด ข้าสรรพคุณของโอสถทั้งสองขนานก็ยิ่งแตกต่างกันลิบลับ ชนิดแรกเป็นโอสถพื้นฟูพลังจิต ชนิดหลังเป็นโอสถรักษาอาการบาดเจ็บภายใน จะต้องใช้สมุนไพรเพียงสามชนิดเพื่อปรับโอสถจิตตะวันจันทร์ขึ้นอาจารย์ให้เป็นโอสถจิตกระจำ ความยากระดับนี้... เรียกว่าไม่ธรรมดา เพราะการทดสอบนี้เกี่ยวข้อง กับความรู้เรื่องสรรพคุณของโอสถอย่างกว้างขวาง

การปรับเปลี่ยนโอสถสองชนิดนี้ประกอบด้วยตัวแปรนับพัน สำหรับผู้ปรุงโอสถขึ้นอาจารย์แล้ว การจะวิเคราะห์และศึกษาในคราวเดียวกันนั้น โดยทั่วไปจำเป็นต้องใช้เวลาหลายวันหลายคืนกว่าจะสำเร็จจุลวงได้

สงเทียนผิงเอ๋ยขึ้น “ฮ่าๆๆ” นิ่งหนูผู้นั้นตะลึงงันไปเลยสิ โจทย์ข้อนี้ช่างซับซ้อนเสียจริง แม้แต่ผู้ปรุงโอสถขึ้นจักรพรรดิมากประสบการณ์อย่างพวกเราเองก็เกิด ต่อให้ขจัดตัวแปรที่เป็นไปไม่ได้ออกส่วนหนึ่ง แต่ตัวแปรอีกมากมายนับร้อยที่เหลือก็ทำให้ระอึกได้เลยทีเดียว”

หนิวหู่จื่อเอ๋ยเสริม “เพราะเหตุนี้ผู้ปรุงโอสถที่ผ่านด่านหุบเจ้าสมุนไพร จึงได้รับการยกย่องนับถือมากกว่าผู้ปรุงโอสถทั่วไปอย่างไรเล่า ผู้ปรุงโอสถในระดับเดียวกันและผู้ปรุงโอสถที่ผ่านการทดสอบในด้านปกติยังต้องการจะ ผู้ปรุงโอสถที่ผ่านด่านหุบเจ้าสมุนไพร”

หมี่ฟู่กั๋วหัวเราะอย่างสำราญก่อนกล่าว “ฮ่าๆๆ ถ้าเช่นนั้นพวกเจ้าก็ต้องการวะซ่านะสิ”

สงเทียนผิงเอ๋ยอย่างไม่สบอารมณ์ “ซี เจ้าผ่านด่านหุบเจ้าสมุนไพรในชั้นปรมาจารย์เท่านั้น เจ้ากล้าเข้ารับการทดสอบในชั้นจักรพรรดิหรือ”

หมี่ฟู่กั๋วซึ่งตาใสสงเทียนผิง “พูดอะไรไม่พูด มาพูดเรื่องนี้ทำไมกัน พูดจาเป็นหรือไม่วะ”

กงซุนจื่อหู่ที่อยู่ในอาการปกติสุดเอ๋ยบ้าง “พวกเจ้าคิดว่านิ่งหนูผู้นี้ จะผ่านด่านได้หรือไม่”

สงเทียนผิงไต้ยั้งนั้งก็รีบกล่าว “ผู้เฒ่าซุน เจ้าล้อเล่นอะไรกัน นางจะตอบคำถามนี้ได้ยังไง เลิกเพ้อเจ้อได้แล้ว”

แม้หนิวหฺรจื่อจะไม่เอ่ยคำใด แต่เขากลับโคลงคีระจะเป็นเชิงว่าเห็นด้วยกับสงเทียนผิง

หมี่ฟู่ก็เอ่ยเองก็ส่ายหน้าเช่นกัน “ไม่ได้อยู่แล้ว มีคนเคยติดอยู่ที่ด่านชั้นอาจารย์ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ข้าพหฺนุผู้นี้ก็ยังคงงุนงง มาเจอกับคำถามยากระดับนี้ ตอนนี่สิ่งที่นางต้องทำก็คือรีบยอมแพ้ทันที ไม่เช่นนั้นหากคมมีดหมิ่นเล่่มกระหน่ำลงมาพร้อมกัน นางหฺนุคนงามมีหวังได้ถูกลบเลียดเป็นแน่”

“ไหนข้าถึงรู้สิกว่านางต้องผ่านได้แน่” ผู้ปฐโอสถกซุนลุปลายคายขณะนี้ถึงตอนที่ซูลัวบรรยายวิธีการปฐโอสถจิตอัคคีสีชาตด้วยสีหน้าเรียบเฉยก่อนหน้านั้น

“หึๆ” ผู้ปฐโอสถที่เหลือทั้งสามไม่เชื่อ

สงเทียนผิงลุกพรุดขึ้น “ไปได้แล้วๆ ต้องมามองนางหฺนุคนงามถูกลบเป็นชั้นเนื้อต่อหน้าต่อตา แบบนี้โหดเหี้ยมเกินไป ข้าพหฺนุไม่ไหว”

ทว่าตอนนั้นเอง... ซูลัวที่เดิมยืนนิ่งไม่ขยับ ก็ยกหางคิ้วขึ้นนิดๆ จากนั้นก็เอ่ยเสียงเรียบ “เปลี่ยนโอสถจิตตะวันตกจรเป็นโอสถจิตกระจางจะยากตรงไหนกัน ก็แค่ต้องใช้ใบวิญญานหมอกม่วงเป็นส่วนประกอบ จากนั้นก็ใส่สมุนไพรสองชนิด... ดันใหม่เทวะน้ำแข็งกับน้ำตาพระเกตุเข้าไปก็เป็นอันใช้ได้แล้ว”

ตอนที่ซูลัวเอ่ยชื่อสมุนไพรสามชนิดนี้ออกไป สงเทียนผิงที่ลุกขึ้นยืนก็ชะงักกึก “อ๊ะ! นางหฺนุผู้นี้ตอบถูก”

ผู้ปฐโอสถชั้นจักรพรรดิอีกสามคนพยักหน้ารับ

เหนือคีระคือคมมีดนับหมื่นที่สาตราสังหารคุกรุ่น สร้างความกดดันต่อจิตใจได้ไม่น้อย คำถามในด้านทดสอบนี้ต้องใช้พลังจิตอันแข็งแกร่งสำหรับคิดวิเคราะห์ โดยทั่วไปแม้แต่ผู้ปฐโอสถชั้นปรมาจารย์สามัญก็ยังทดสอบไม่ผ่านด้วยซ้ำ ทว่าซูลัวกลับผ่านด่านมาได้ เพราะเหตุนี้ผู้ปฐโอสถชั้น

จักรพรรดิทั้งสามจึงตกตะลึงไม่น้อย

“ต่อไปเริ่มคำถามข้อที่สอง...”

คำถามข้อที่สองซึ่งยากในความคิดของผู้อื่น ทว่าซูลั้วกลับตอบได้ถูกต้องด้วยอาการสงบนิ่ง

“น่าสนใจนัก” เวลาที่ผู้ปรังโอสถอาวุธทั้งสี่นั่งหลังตรง พลังจ้องมองซูลั้วที่อยู่ในฉากภาพไม่ว่างตา

ปากบอกว่าน่าสนใจ ชำนาญตำราโบราณของแต่ละคนยังเผยความมดมนที่ซ่อนเร้นในใจออกมา

ยามนี้ผู้ปรังโอสถกงซุนรู้สึกรอนรนราวกับคนที่ยกหินทุ่มใส่เท้าตนเอง เขารู้ว่าซูลั้วโดดเด่น แต่คิดไม่ถึงว่านางจะโดดเด่นถึงขั้นนี้...

“นี่ ข้าขอบอกพวกเจ้าไว้ก่อน นิ่งหนูผู้นี้ต้องมาเป็นศิษย์ของข้า พวกเจ้าห้ามแย่งตัวนางเด็ดขาด” ผู้ปรังโอสถกงซุนซึ่งประกาศ

“นึ่งหนูรู้แล้วหรือ”

“การจะอาจารย์แล้วหรือ”

“นึ่งหนูเห็นด้วยแล้วหรือ”

คำถามรุกล้ำจากผู้ปรังโอสถขึ้นจักรพรรดิทั้งสามทำให้ผู้ปรังโอสถกงซุนถึงกับสะอึก

คุณชายหนุ่มของท่านลุงของตนด้วยสีหน้าเห็นใจ ดูเถิด ก่อนหน้านั้นแต่ละคนแสดงท่าทีอวดโอ้หยิ่งทะนง มาตอนนี้กลับแย่งกันรับซูลั้วเป็นศิษย์ ท่านลุงของเขาต้องเผชิญกับคู่แข่งที่แข็งแกร่งถึงสามคน เฮ้อ...

“เหลือเวลาอีกสิบห้านาที เริ่มคำถามข้อที่สาม...” เสียงราบเรียบดังขึ้นอีกครั้ง

คำถามข้อที่สามยากกว่าคำถามสองข้อก่อนหน้านี้เป็นเท่าตัว! เป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีในระดับผู้ปรังโอสถชั้นปรมาจารย์ ช้ายิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร คมมีดหมิ่นเล่่มที่อยู่เหนือศีรษะซูลั้วก็ยิ่งเคลื่อนต่ำลงมาด้วยความเร็วคงที่

ตึกตอก ตึกตอก

เวลาผ่านไปทีละนิด คมมีดหมื่นเล่มก็เข้าไปใกล้ศีรษะชูลัวมากขึ้นทุกที เพราะเหตุนี้เองหญิงสาวจึงสัมผัสได้ถึงรังสีดูดันหนักหน่วงที่แผ่ชานออกมาจากคมมีดมากมายเหล่านั้น

“คำถามนี้แม้แต่ผู้ปรุงโอสโตชันปรมาจารย์ก็ยังนับว่ายากเต็มที” สงเทียนผิงนินหัว

หนิวหฺรจื่อจ้องชูลัวด้วยสายตาดำจริงจังพลางเอ่ยออกมาช้าๆ “ด่านทดสอบหุบเจ้าสมุนไพรมิใช่ด่านที่คนธรรมดาสามัญจะผ่านได้ หวังว่านางหนูจะยืนหยัดไหว ขอเพียงนางผ่านด่านนี้ ข้าจะรับนางไว้เป็นศิษย์เอง”

“ผู้เฒ่าหนิว ไม่ว่านางจะผ่านด่านนี้หรือไม่ ศิษย์ผู้นี้ต้องเป็นของข้า... ผู้เฒ่าหมี เจ้าห้ามแย่งข้า!”

ทว่าตอนที่คมมีดอยู่ห่างจากชูลัวเพียงหนึ่งเมตร ชูลัวก็ตอบคำถามข้อที่สามได้อย่างแม่นยำและถูกต้อง

แปะๆๆ!

สงเทียนผิงปรบมือพร้อมกับลุกขึ้นยืน “ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมเหลือเกิน! ข้าจะรับนางเป็นศิษย์!”

หนิวหฺรจื่อรีบเอ่ย “ศิษย์ผู้นี้เป็นของข้า”

หมีผู้ก๊วยยอมไม่ได้จึงกล่าวบ้าง “นางหนูผู้เปี่ยมพรสวรรค์เช่นนี้ต้องทำให้โอสโตพิชของข้าเกรียงไกรไปมากกว่านี้ได้แน่ พวกเจ้าอย่าชิงตัวนางไปจากข้า!”

กงซุนจื่อหฺรแย้ง “พวกเจ้าไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว ข้าเป็นคนหมาหยต นางหนูผู้นี้ก่อน พวกเจ้าไม่ยึดถือหลักคุณธรรมนำมิตรแล้วหรือไร ถึงได้คิดจะแย่งตัวศิษย์ของข้า”

สงเทียนผิงเอ่ยอย่างไม่ค่อยพอใจ “ไหนนางหนูถึงต้องเป็นศิษย์ของเจ้าด้วย นางต้องเป็นศิษย์ของข้า!”

หนิวหฺรจื่อกล่าวกับสงเทียนผิง “ผู้เฒ่าสง เจ้าอารมณ์ร้อนเกินไป จะทำให้นางหนูตกใจเสียเปล่าๆ”

“ผู้เผ่าหิว เจ้าก็ไม่ได้เหมือนกัน” สงเทียนผิงเริ่มโจมตีกลับ “เพราะเจ้าหน้าตาอัปลักษณ์เกินไป!”

หมี่ฟู่ก็รีบเอ่ยแทรก “เพราะฉะนั้นถึงต้องให้ข้ารับเป็นศิษย์อย่างไรเล่า ข้าเป็นถึงรองประมุขสมาคมเซียนนะ ต่อไปข้าจะยกตำแหน่งนี้ให้นาง”

“ใช้อ่านาจอ่มเหิงผู้อื่น ตำข้าหน้าไม่อาย ข้าคัดค้าน!” ผู้ปรุงโอสถสามคนที่เหลือเอ่ยออกมาพร้อมกัน เรื่องนี้จะยอมอ่อนข้อให้ไม่ได้เป็นอันขาด!

ซู่วยังไม่รู้เรื่องราวใดๆ ทั้งสิ้น ขณะที่ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่กำลังทะเลาะกันใหญ่โตเรื่องแย่งรับนางเป็นศิษย์

คุณชายฉุ่มมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างตะลึงงัน ก่อนหน้านั้นไม่นานหญิงผู้นี้ยังไม่มีสถานะใดๆ เวลาเพิ่งผ่านไปไม่ถึงหนึ่งชั่วยามกระมัง นางกลับทำให้ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่แย่งชิงกันรับตัวนางไว้เป็นศิษย์! ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ซึ่งยามปกติวางตัวสูงศักดิ์ เข้าถึงยาก... เกือบจะลงมือกันเพราะหญิงสาวผู้นี้ หากเรื่องนี้... แพร่ออกไป ผู้คนภายในเมืองหลวงแห่งจักรวรรดிகำลังต้องคลุ้มคลั่งอย่างแน่นอน!

สุดท้ายไม่ว่าใครจะรับนางไว้เป็นศิษย์ คุณชายฉุ่มก็มั่นใจว่าหลังจากมีผู้หนุนหลังระดับนี้แล้ว แม้อาจจะไม่ถึงขั้นกว้างไปได้ทั่วทั้งจักรวรรดิกกลาง แต่อย่างน้อยก็ไม่มีใครกล้าข่มเหงนางอย่างแน่นอน

ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ได้เถียงกันหน้าดำหน้าแดง แต่สุดท้ายก็ยังไม่ได้ข้อสรุป จังหวะนี้คุณชายฉุ่มก็เสนอขึ้น

“อย่างไรเสีย... รอให้นางออกมาก่อนแล้วค่อยเลือกเองว่าจะเคารวะใครเป็นอาจารย์”

ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ซึ่งมีสถานะสูงส่งราวกับเพิ่งตื่นจากความฝัน ถูกต้อง ถึงตอนนั้นค่อยให้นางเป็นผู้เลือกด้วยตนเอง!

ตกลงเช่นนี้ก็แล้วกัน

ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ชะเง้อชะแฉ่รอให้ซู่วออกมาจากด่านทดสอบ รอแล้วรอเล่าก็เห็นเพียงแค่ซู่วรับบ้ายผู้ปรุงโอสถชั้นอาจารย์

เอาไว้ ว่าจะไม่เห็นนางกลับมา ตอนที่พวกเขาเพ่งมองภาพจากอีกครั้ง
ทันใดนั้นก็พบว่า...

เส้นทางที่นางหูกำลังก้าวเดินไปไม่ใช่ทางออกจากด่านทดสอบ นาง
กำลังจะถูกตะลุยด่านผู้ปรุงโอสธขึ้นปรมาจารย์อย่างนั้นหรือ!

ผู้ปรุงโอสธขึ้นจักรพรรดิทั้งสี่มองหน้ากัน สีหน้าเปลี่ยนไปแทบจะใน
ทันที

“ไม่ได้การ!”

“การทดสอบผู้ปรุงโอสธขึ้นอาจารย์ยังอันตรายถึงเพียงนี้ ด่านผู้ปรุง
โอสธขึ้นปรมาจารย์ไม่อาจสู้หรือไรกัน ไม่ได้ คิษย์รักของข้าจะเสี่ยงอันตราย
นี้ไม่ได้!”

ผู้ปรุงโอสธขึ้นจักรพรรดิคนอื่นๆ พวกเขามองสงเทียนผิงตาขวาง

หนิวหูก้อเอ่ยขึ้นทันใด “การทดสอบในหุบเจ้าสมุนไพรมันยากนัก หาก
ไม่ระมัดระวังเพียงนิดก็อาจถึงแก่ชีวิตได้ ถึงตอนนั้นข้าจะไปหาคิษย์อย่าง
นางหูก้อนี้ได้จากที่ใดอีก ข้าต้องรีบคิดหาวิธียับยั้ง”

กงซุนจื่อหูกกล่าวอย่างเห็นด้วย “อย่างไรเสียเรานุกเข้าไปช่วยนาง
ดีหรือไม่”

หมี่ฟู่ก๊วยโคลงศีรษะด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “เข้าไม่ได้ หลังจากเข้าสู่ด่าน
ผู้ปรุงโอสธขึ้นปรมาจารย์แล้ว แนวป้องกันของหุบเจ้าสมุนไพรมันจะเปิดระบบ
ขึ้นเอง พวกเราทำลายไม่ได้ เข้าไปก็ไม่ได้”

“หากนางหูกเกิดอันตรายถึงแก่ชีวิตแล้ว!” ผู้ปรุงโอสธขึ้นจักรพรรดิ
ทั้งสามพากันจ้องมองรองประมุขหมี่ด้วยท่าทางกระสับกระส่าย

หมี่ฟู่ก๊วยถอนหายใจยาว “พวกเราก็คงทำได้เพียงมองนางมอดม้วยไป
ต่อหน้าต่อตา”

“เจ้า!” ผู้ปรุงโอสธขึ้นจักรพรรดิทั้งสามถลึงตาใส่หมี่ฟู่ก๊วยอย่างขัดเคือง
ใจ ปากก็บอกออกมาเป็นเสียงเดียวกัน “หากคิษย์ของข้าเป็นอะไรไป ข้าจะคิด
บัญชีกับเจ้าเป็นคนแรก!”

หมี่พู่ก็ผายมือด้วยสีหน้าจ๋นใจ เขาก็เสียดายเช่นกันที่ผู้ปรุงรโสดเปี่ยม
พรสวรรค์เช่นนี้จะต้องดับดับไป
ในตอนนั้นเอง...

Чуลวหาฐูไม่ว่าผู้ปรุงรโสดชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ที่อยู่ด้านนอก กำลังร้อนรน
เพราะเป็นกังวลในเรื่องความปลอดภัยของนาง หลังจากเดินทางผ่านเส้นทางดำมืด
มาระยะหนึ่งแล้ว Чуลวก็ปรากฏตัวขึ้นกลางด่านทดสอบผู้ปรุงรโสดชั้น
ปรมาจารย์ ด้านที่แล้วทดสอบความรู้ทางทฤษฎี ส่วนด้านนี้ไม่เพียงแต่ทดสอบ
ความสามารถด้านการปรุงรโสด ยังทดสอบพลังยุทธ์อีกด้วย!

เพราะทันทีที่ Чуลวปรากฏตัวขึ้น นางก็เห็นว่าสัตว์อสูรนับไม่ถ้วนที่อยู่บน
หุบหญ้าสุดลูกหูลูกตาแยหน้าขึ้นมอมมาอย่างพร้อมเพรียงกัน

สัตว์อสูรฝูงนี้คืออสูรหมอกทมิฬเขาเดียว! มีร่างใหญ่กำยำ เคลื่อนไหว
รวดเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ จุดศูนย์รวมพลังยุทธ์ของมันเป็นอยู่ที่เขาเขาเดียวบน
ศีรษะนั่นเอง เดิมพวกมันเป็นอยู่กลางหุบหญ้าอย่างสำราญใจ บ้างก็นอนหงาย
ผึ่งพุงรับแดด บ้างก็กินน้ำอ้อยริมธาร อสูรหมอกทมิฬเขาเดียวอายุร้อยจักกลุ่ม
กันวิ่งไล่ไปมา ทำทางเปลิดเปล็นย้งนั กหา Чуลวกลับเป็นผู้ทำลายความสงบ
สุขในเวลานี้ของพวกมันลง

นัยน์ตาของอสูรหมอกทมิฬเขาเดียวฉายแววระแฉะระวัง ก่อนจะ
เปลี่ยนเป็นเหี้ยมเกรียมในเวลาอันรวดเร็ว

“โฮกกก!”

อสูรหมอกทมิฬเขาเดียวตัวจำฝูงคำรามก้องประหนึ่งร้องเรียกลูกฝูง
พริบตานั่นอสูรหมอกทมิฬเขาเดียวจำนวนมหาศาลก็ดาหน้าเข้าใส่ Чуลว

Чуลวตกตะลึงพริ้งเพริด ทว่าไม่มีเวลาเหลือพอให้ตระหนกตกใจได้
เพราะความเร็วของอสูรหมอกทมิฬเขาเดียวฝูงนี้ไม่ต่างอันใดกับลมสลาดัน
หากมันประชิดตัวเมื่อใด พวกมันต้องขย้านางเป็นอาหารจนไม่เหลือซากอย่าง
แน่นอน นี่ไม่ใช่การแสดงหรือการทดลอง แต่เป็นการต่อสู้ที่แท้จริง!

หญิงสาวยังคงมีสีหน้าเป็นปกติ ทว่าผู้ปฐโสมถันจักรพรรดิทั้งสี่ที่อยู่ด้านนอกกลับหน้าซีดเผือดอย่างที่ไม่อาจจะคิดได้มากกว่านี้แล้ว

“โอหยา อสุรหมอกทมิฬเขาเดียวผุ่่นนี้เอนถึงได้น่าชิงชังนัก! คิษย์รักของข้าเจอหยาณะเข้าแล้ว!” สงเทียณผิงตบหน้าขาดังฉาดด้วยความตื่นเต็น “นังหนู รีบวิ่งเร็ว! ไกลจะตามมาทันแล้ว! เร็วเข้า!”

ผู้ปฐโสมถันจักรพรรดิที่เหลื่อมมองอีกฝ่ายตาขวาง ‘คิษย์รักของข้าอะไรกัน นางเป็นคิษย์ข้าต่างหาก!’

“ผู้เฒ่าหมี เจ้าวิสัยทัศน์ดีกว่าใคร เจ้าบอกที่ว้านงหนูผู้นี้จะรอดหรือไม่”

“นั่นสิ ผู้เฒ่าหมี ด่านนี้มีเจ้าคนเดียวที่เคยผ่าน รีบบอกพวกเราเร็วเข้า!”

หมีพู่กั๊ยจ้องภาพตรงหน้าตาไม่กะพริบ สีหน้าของเขาเคร่งขรึม “นังหนูผู้นี้เ็นว่ามีโชคมากอยู่ ทิศทางที่นางหนีถูกต้องแล้ว ขอเพียงนางไม่เปลี่ยนทิศและไม่ถูกไล่ทันเสียก่อน วิ่งต่อไปเรื่อยๆ เช่นนี้ สถานการณ์ย่อมพลิกผัน”

“พลิกผันอย่างไรกัน” คนอื่นๆ พากันถามด้วยความสงสัยใคร่รู้

“หากนังหนูวิ่งต่อไปอีกสิบนาที ข้างหน้าจะมีบึงน้ำแห่งหนึ่ง จุดพลิกผันอยู่ที่บึงน้ำนั้น” หมีพู่กั๊ยเผยสีหน้าเป็นกังวลออกมา “สิ่งที่ข้ากังวลตอนนี้ก็คือด้วยความเร็วระดับนี้ของนังหนู จะให้วิ่งไปถึงบึงน้ำแล้วพบเรือนไม้ ยากแท้... ถึงต่อให้พบเรือนไม้ สรุปลแล้วก็คือ... จะผ่านด่านนี้ได้เรียกว่ายากเย็นเข็ญใจยิ่งนัก!”

เวลานี้ชั่วเวลาที่ถูกอสุรหมอกทมิฬเขาเดียวไล่ล่าอยู่ในหุบเจ้าสมุนไพร
แทบจะรำไให้ออกมา เจ้าอสุรหมอกทมิฬเขาเดียวน่าชิงชังพวกนี้แค่ไล่ล่ายังไม่เท่าไร พวกมันกลับไล่กวตพลงปล่อยไอพิษออกมา ยามนี้ลมตะวันตกเฉียงเหนือกำลังพัดมา ดังนั้นมันจึงหอบไอพิษเข้าปะทะใส่ชั่วลั่วอย่างเต็มที่

ไอพิษนี้... แ่จากอสุรหมอกทมิฬเขาเดียวตัวเดียวก็ยั้งเข้มข้นและหนักหน่วง แล้วนับประสาอะไรกับไอพิษจากอสุรหมอกทมิฬเขาเดียวนับพันที่ปล่อยออกมาในเวลาเดียวกัน มันคลั่งไปทั่ว รมชั่วลั่วเสียจนแทบจะหมดลม

หายใจ

เหม็นคลุ้งไปหมด...

ชูลั้วปิดจุก นางใช้วิชา เคลื่อนไหวไร้เงา ด้วยอาการโง่งนโซเซ ความเร็วดูจะลดลงกว่าก่อนหน้าอย่างเห็นได้ชัด ยังดีที่นางปลุกสายเลือดใน ภายได้ถึงเจ็ดส่วนร้อย ร่างกายแข็งแรงขึ้นกว่าเดิมมาก ทำให้วิชา เคลื่อนไหว ไร้เงา ปราดเปรี้ยวขึ้นกว่าเดิม เพราะเหตุนี้อสูรหมอกทมิฬเขาเดียวจึงทิ้งระยะ ท่างคงที่กับนาง ทว่ายิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร ไอพิษในอากาศก็ยิ่งเข้มข้นขึ้น จนแทบก้าวอย่างไม่ออกอีกต่อไป

ไม่เกินสิบนาที ชูลั้วต้องถูกอสูรหมอกทมิฬเขาเดียวเหยียบย่ำจนกลายเป็นก้อนเนื้ออย่างแน่นอน ในด้านการทดสอบนี้ หากชูลั้วถูกสัตว์อสูรเหยียบ ตายไปเสียก่อนที่จะได้ทดสอบความรู้ด้านการปรุงโอสถ... แบบนี้เรียกว่าไม่ได้ ได้รับความเป็นธรรมชาติอย่างใหญ่หลวง

จู่ๆ ชูลั้วก็นึกถึงเคล็ดวิชาสำหรับโจมตีที่นางเพิ่งเรียนรู้มาได้ไม่นาน อสูรหมอกทมิฬเขาเดียวปล่อยไอพิษออกมาได้เช่นนี้ ถ้าอย่างนั้นนางจะใช้ เสียง แห่งมรรคา โจมตีพวกมันบ้างได้หรือไม่ ชูลั้วตัดสินใจจะทดสอบในทันที นาง หมุนตัวกลับมา จากนั้นก็สุดลมหายใจเข้าลึก พลังขับเคลื่อนพล้งจากจุด ต้นเถียนแล้วเปล่งเสียงก้องออกมา

“เสียงแห่งมรรคา ขึ้นหนึ่ง ปะทะ!”

คลื่นเสียงหนักหน่วงแผ่ซ่านออกไปทุกทิศทุกทาง โดยมีชูลั้วเป็น จุดศูนย์กลาง อสูรหมอกทมิฬเขาเดียวมากมายนับไม่ถ้วนที่ถูกคลื่นเสียงปะทะ พากันสั่นสะท้านอย่างรุนแรง บ้างก็เลือดไหลออกจากหู บ้างก็เลือดทะลักทลาย ออกจากจุก บ้างก็โง่งนจนทรงตัวไม่อยู่

ชูลั้วใช้พลังทั้งหมดที่มีในกายสำแดงพลังคลื่นเสียงนี้ออกมา เพราะ เหตุนี้มันจึงทรงพลังอย่างเห็นได้ชัด ทว่ายามนี้หญิงสาวไม่เหลือเรี่ยวแรงอีก แล้ว นางรีบฉวยจังหวะที่สติของอสูรหมอกทมิฬเขาเดียวกำลังเตลิดทะยานหนี อย่างรวดเร็ว

ตอนที่อสูรหมอกทมิฬเขาเดียวรู้สึกตัวอีกครั้ง พวกมันก็เห็นซูลัววิ่งไปไกลลิบจนเป็นเพียงจุดดำเล็กๆ จากนั้นก็ตะลุมโผล่มาต่ออีกครั้ง เมื่อไรพลังโจมตีจากคลื่นเสียง ความเร็วของอสูรหมอกทมิฬเขาเดียวก็ฟื้นคืนเป็นปกติ ไม่นานระยะห่างระหว่างซูลัวกับพวกมันก็ขยับเข้าใกล้ขึ้นทุกทีๆ

“คิดไม่ถึงเลยว่านอกจากจะมีพรสวรรค์ด้านการปรุงโอสธแล้ว พลังยุทธ์ของนังหนูกียังล้ำเลิศอีกด้วย” หมี่ฟู่กั่ยกล่าวชื่นชม

สงเทียนผิงทำท่าล่ำฟอง “แน่นอนแล้ว ไม่ดูบ้างแล้วนางเป็นศิษย์รักของใคร”

ผู้ปรุงโอสธชั้นจักรพรรดิทั้งสามมองค้อนสงเทียนผิง ‘นางเป็นศิษย์รักของข้าต่างหาก!’

ในตอนนี้อสูรหมอกทมิฬเขาเดียวเข้าใกล้ซูลัวมากขึ้นเรื่อยๆ เข้ามาใกล้ทุกที! หากไม่ใช่เพราะก่อนหน้านี้ซูลัวใช้ เสียงแห่งมรรคา ยับยั้งพวกมันเอาไว้ได้ชั่วคราว ป่านนี้ซูลัวคงถูกอสูรหมอกทมิฬเขาเดียวไล่ตามทัน ร่างถูกบดขยี้เป็นก้อนเนื้อไปนานแล้ว

เวลานนี้อสูรหมอกทมิฬเขาเดียวเข้าใกล้ซูลัวมากขึ้นทุกทีๆ

หนึ่งพันเมตร

ห้าร้อยเมตร

หนึ่งร้อยเมตร...

ผู้ปรุงโอสธชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ลุกขึ้นอย่างพร้อมเพรียงด้วยอาการกระสับกระส่าย ฝ่ามือกำเข้าหากันแน่น สายตาจับจ้องที่ฉากภาพไม่ละไปทางใด

“ผู้เฒ่าหมี่! โฉนยังไม่ถึงบึงน้ำที่เจ้าบอกอีกเล่า!”

“หรือว่าเจ้าหลอกพวกเรา ศิษย์รักของข้าวิ่งนานขนาดนี้แล้ว เหตุใดยังไม่ถึงบึงน้ำช่วยชีวิตนางอีก!” สงเทียนผิงกระวนกระวายเสียจนเตี๊อดตาล

หมี่ฟู่กั่ยปรายตามองสงเทียนผิงที่กำลังร้อนใจหนักด้วยสีหน้าจนปัญญา ‘วิตกกังวลจนขาดสติ’ เป็นอย่างไรก็ดูจากอาการอีกฝ่ายในตอนนั้นเถิด ตอนแรก

ดูแคลนหนังหนู ปากพร่ำพูดไม่หยุดว่าจะไปๆ แะเหลือบมองก็ยังนึกรังเกียจว่าเสียเวลาไปเปล่าๆ ปลื้ๆ ตอนนี้เป็นอย่างไรเล่า เป็นห่วงเป็นใยราวกับคนในครอบครัวอย่างไรวงๆ นั้น

จึงหะนี่เื่องกงซุนจื้อหฺรูกี้ร้องลั่นออกมา “พวกเจ้าดูนั่น แถบดำมืดด้านหน้าใช้บึงน้ำของผู้เฒ่าหมีหรือไม่!”

สงเทียนผิงตื่นเต้นจนแทบจะเขย่าคอหมีฟู่ก๊วยยามตะโกนถาม “ผู้เฒ่าหมี! ผู้เฒ่าหมี! ใช้หรือไม่ ใช้หรือไม่! ผู้เฒ่าหมี ผู้เฒ่าหมี เจ้าออกมาเร็วเข้า!”

หมีฟู่ก๊วยผลักสงเทียนผิงที่เอะอะไวยวายออกไป แต่ถูกอีกฝ่ายดึงมือเอาไว้ ซ้ำสงเทียนผิงยังตื่นเต้นเสียจนแทบจะหักแขนเขา เจ้าตัวสุดลมหายใจ “คำนวณเวลาดูแล้วก็น่าจะใช้”

สงเทียนผิงผลักหมีฟู่ก๊วยไปอีกทาง จากนั้นก็เข้ามายืนเกาะอยู่ด้านหน้าสุดของขอบฉากภาพ ร่างกายกำยำสูงใหญ่บดบังการมองเห็นของคนอื่นๆ แทบจะในทันที

“หลีกไป!”

ผู้ปรงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสามออกแรงกระชากพร้อมกัน ผู้ปรงโอสถสงที่ยามปกติได้รับการยกย่องจากผู้คนมากมายถูกรั้งให้ถอยหลัง จนแผ่นหลังกระแทกกับกำแพง หากไม่ใช่เพราะคุณชายฉู่หลบได้ทันท่วงที มีหวังเขาคงถูกปะทะไปด้วยอีกคน ผู้ปรงโอสถสงเจ็บจนต้องสุดลมหายใจเอือก เขาแยกเขี้ยวออกมา จากนั้นก็ก้าวยาวๆ กลับมาผลักผู้ปรงโอสถทั้งสามไปอีกทาง แล้วแทรกตัวไปอยู่ด้านหน้าสุดของฉากภาพ

เวลานี้เองซูลั่วหะยานร่างขึ้นเหนือบึงน้ำ ปลายเท้าจดผิวน้ำอย่างแผ่วเบา ก่อนจะเหาะตรงไปกลางบึง

“ฮ่าๆๆ! พวกเจ้าดู! พวกเจ้ารีบดูเร็ว! ศิษย์รักของข้าปราดเปรื่องหรือไม่เล่า” สงเทียนผิงอวดโอ้ออกมาด้วยความภาคภูมิใจ ผู้ปรงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสามพากันขึงตาใส่เขาอย่างจนคำพูด

พอเห็นว่าซูลั่วเข้าไปในเรือนไม้กลางบึงน้ำแล้ว ขณะที่อสูรหมอกหมีฟ

เขาเดียวกลับทำได้เพียงกระจายตัวรายล้อมรอบบึง ผู้ปรุงโอสทชั้นจักรพรรดิ
ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสี่ถึงได้พुरुสมหายใจออกมาเชือกใหญ่ จากนั้นก็หันมาจ้องหน้า
หมี่ฟู่ก๊วย

หมี่ฟู่ก๊วยเอ่ย “พอเข้าไปในเรือนไม้ ด้านในจะมีสมุนไพรที่ใช้เป็นส่วน
ประกอบของโอสท จะปรุงอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับทางเลือกของนางแล้ว”

เป็นไปตามคาด พอชูล้วงผักบานประตุไม้เข้าไป นางก็เห็นชั้นวางของ
ตั้งอยู่ด้านใน บนชั้นวางเต็มไปด้วยสมุนไพรสามร้อยชนิด

หมี่ฟู่ก๊วยนิ้วหน้ายามพูด “สมุนไพรเหล่านั้นปรุงออกมาได้สามขนาน หนึ่งใน
คือโอสทพิษที่สามารถสังหารอสูรหมอกทมิฬเขาเดียวได้หนึ่งตัว สองคือโอสท
บำรุงกำลังที่ช่วยให้ผลกำลังเพิ่มทะยานขึ้นเป็นห้าเท่าได้ในเวลาหนึ่งชั่วยาม
สามคือโอสทลงจิตที่ทำให้ศัตรูเสียชีวิตได้”

สงเทียนผิงถาม “โอสทพิษมีปริมาณสังหารอสูรหมอกทมิฬเขาเดียว
ได้เพียงตัวเดียว?”

หมี่ฟู่ก๊วยตอบทันควัน “ถูกต้อง”

หนิวหฺรจื่อเอ่ย “โอสทบำรุงกำลังเพิ่มผลกำลังได้เพียงห้าเท่า เช่นนั้น
ก็ยิ่งเอาชนะอสูรหมอกทมิฬเขาเดียวฝูงใหญ่ไม่ได้อยู่ดี”

หมี่ฟู่ก๊วยตอบเช่นเดิม “ถูกต้อง”

กงซุนจื่อหฺรถามขึ้นบ้าง “โอสทลงจิตก็ทำให้อสูรหมอกทมิฬเขาเดียว
เสียชีวิตได้เพียงตัวเดียวเช่นกัน?”

หมี่ฟู่ก๊วยย้ำคำตอบเดิม “ถูกต้อง”

“นั่นเป็นเรื่องเหลวไหลอะไรกัน! สังหารหรือลงจิตอสูรหมอกทมิฬเขา
เดียวได้เพียงตัวเดียวจะไม่มีประโยชน์อันใดกันแล้ว” สงเทียนผิงถามด้วยความ
ร้อนใจ “ผู้เฒ่าหมี่ ครานั้นเจ้าผ่านด่านชั้นปรมาจารย์มาได้ เจ้าบอกว่าครานั้น
เจ้าทำเช่นไร”

ผู้ปรุงโอสทหนิวและผู้ปรุงโอสทกงซุนเองก็หันมาให้ความสนใจแก่
หมี่ฟู่ก๊วย เรื่องนี้เกี่ยวพันกับชีวิตของศิษย์รัก พวกเขาหวังวิตกจนว่าอุ่นใจไป

หมดแล้ว

หมี่ฟู๋กั๋ยตอบข้อสงสัย “ตอนแรกข้าเลือกโอสถพิษ เรื่องนี้ต้องใช้เล่ห์กลเล็กน้อย ไม่ใช่เอาโอสถพิษมาจัดการอสูรหมอกหมิฟเขาเดี่ยวตัวเดียว แต่ล่อพวกมันให้เข้ามาในบึงน้ำ จากนั้นก็ใส่ยาพิษลงไป เเท่านี้ก็เปลี่ยนบึงน้ำธรรมดาให้เป็นบึงน้ำที่มีพิษ”

“คิดไม่ถึงเลยว่าผู้เฒ่าหมี่ตอนหนุ่มๆ จะฉลาดเฉียบแหลม” สงเทียนผิงเอ่ยพลางพยักหน้า

หมี่ฟู๋กั๋ยซึ่งตาชุ่นใสอีกฝ่าย จากนั้นก็พูดต่อ “ตอนแรกก็สังหารอสูรหมอกหมิฟเขาเดี่ยวได้มากจริง แต่อสูรหมอกหมิฟเขาเดี่ยวที่รอดมาจากบึงน้ำนั้นร้ายกาจมาก ข้าพวกมันยังปรับตัวด้านพิษได้มากขึ้น”

“หลังจากนั้นเล่า” คนที่เหลือถามออกมาพร้อมกัน

“หลังจากนั้นข้าจำต้องยอมแพ้” หมี่ฟู๋กั๋ยถอนหายใจอย่างหมดปัญญา ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ครั้งที่สองข้าเลือกปรุงโอสถบำรุงกำลัง สุดท้ายก็สำเร็จ แต่ว่าข้าในเวลานั้นมีพลังยุทธ์แข็งแกร่งกว่านี้หนุผู้้น่มากนัก ข้าใช้วิธีบุกตะลุยสังหารอสูรหมอกหมิฟเขาเดี่ยวมาตลอดทาง เพราะฉะนั้น...” เพราะฉะนั้นศิษย์รักของพวกเขาก็ยังต้องเสี่ยงอันตรายมากอยู่ดี

ซูลัวเลือกที่จะยอมแพ้ได้ ทว่าพวกเขามองอุปนิสัยของนางออก หญิงสาวที่เอาแต่บุกทะลวงไปข้างหน้า ดูที่แล้วคงไม่รู้หรือว่าการยอมแพ้คือสิ่งใด

ตอนที่ทุกคนกำลังร้อนใจอยู่นั้น ซูลัวก็เริ่มปรุงโอสถ ฝ่ามือปานหยกขาวเกลี้ยงเกลาของซูลัวหยิบจับสมุนไพรที่นางต้องการอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว พอซูลัวเลือกสมุนไพรมาสามชนิด ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ผู้มีสายตาเฉียบไวก็มองออกในทันที

ทุกคนอุทานออกมาพร้อมกัน “นางจะปรุงโอสถบำรุงกำลัง!”

สงเทียนผิงสะบัดฝ่ามือใส่กำแพง “โอสถบำรุงกำลังไม่ได้! ต่อให้พะกำลังของนางจะทะยานขึ้นสูงห้าเท่าในเวลาหนึ่งชั่วยาม แต่อสูรหมอกหมิฟเขาเดี่ยวมีมากมายถึงเพียงนั้น นางจะรับมือพวกมันไหวหรือ สองกำปั้นยาก

จะต้านทานลิ้าทา!”

หนิงหนุจื่อส่ายหน้าพลางถอนหายใจเฮือก “นั่งหนุผู้นี้เ็นถึงได้ตื้อตึงนัก เลื่อยอมแพ้ไม่ได้หรือไรกัน”

กงซุนจื่อหุและหมีฟู่ก็พยักหน้าพร้อมกัน พวกเขารู้สึกว่าซูลัวฝืนจะฝาด่านนี้โดยที่พลังยุทธ์ยังไม่ถึงขั้นนั้นเป็นเรื่องที่อันตรายอย่างยิ่ง ถ้าอย่างไรงียอมแพ้เสีย รอให้พลังยุทธ์แข็งแกร่งกว่านี้ แล้วค่อยเข้ารับการทดสอบอีกครั้งย่อมดีกว่า ทว่านั่งหนุผู้นี้ตื้อตึงนัก ชวนให้ขัดเคืองและเจ็บปวดใจในเวลาเดียวกัน

พอทุกคนเห็นซูลัวกำลังปรุงโอสถอย่างมุ่งมั่นอยู่นั้น พวกเขาก็ถอนหายใจเฮือกอีกครั้ง

ท่ามกลางบรรยากาศอันตึงเครียด ในที่สุดซูลัวก็ปรุงโอสถนิพพานขึ้นปรมาจารย์สำเร็จ

“นั่งหนุมีความสามารถด้านการปรุงโอสถอย่างไม่น่าเชื่อ พวกเจ้าดูโอสถนิพพานชั้นปรมาจารย์ที่นางปรุงออกมาเถิด เม็ดกลมเกลี้ยง ผิวมันวาว นี่เรียกว่าโอสถชั้นหนึ่งก็ได้!”

“ก็หมายความว่านั่งหนุบรรลุถึงระดับผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์ระดับสูงแล้ว หากนางเข้าร่วมการทดสอบสามัญ แค่นี้ก็น่าที่ได้ครอบครองตราประทับผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์ แต่ที่นี่... เฮ้อ”

“นั่งหนุผู้นี้มีความมุ่งมั่นมาก สมกับเป็นศิษย์รักของข้า... สงเทียนผิงฮ่าๆ!”

ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิที่เหลื่อพากันมองค้อนสงเทียนผิง เวลาเดียวกันนี้ซูลัวก็ถือโอสถนิพพานไว้ในมือ สายตาสดปรกายเจ้าเล่ห์ม้องอสุรหมอกทมิฬเขาเดียวผู่ใหญ่ซึ่งกำลังซู่คำรามไล่นาง

คนที่อยู่ในห้องสังเกตการณ์พากันหดหู่นั่นใด

“อย่านะ อย่ากินศิษย์รักของข้า!”

“รีบยอมแพ้เถิด!”

“รอให้ครึ่งหน้าพลังยุทธ์แข็งแกร่งกว่านี้ แล้วค่อยเข้าทดสอบไม่ได้หรือไร”

ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่คนยามปกติมีสถานะสูงศักดิ์เพียงใด ต่อให้เผชิญหน้ากับผู้อาวุโสจากแปดสกุลใหญ่ คนเหล่านั้นก็ยังต้องยกย่องและให้เกียรติพวกเขา ทว่าเวลานี้ผู้ปรุงโอสถทั้งสี่กลับว่าวุ่นกระวนกระวายใจแทน ชูลิ้ว จนผมแทบจะขว้างออกไปทั้งศีรษะอยู่แล้ว

ในที่ที่สุดผองอสูรมอกหมิฟเขาเดียวก็ข่มกลั่นความหวาดเกรงที่มีต่อ
บึงน้ำอันมีดมืดแห่งนี้เอาไว้ แล้วพากันกระโจนลงไป

โครม!

ระลอกคลื่นขนาดใหญ่ซัดโถมในบึงน้ำ หลังจากทีพบว่าชูลิ้วหาได้วางกับดักใดไม่ อสูรมอกหมิฟเขาเดียวก็ยังไม่ครั่นคร้าม พวกมันพากันมุ่งหน้าไปยังเรือนไม้หลังเล็กและตึ๋งโอบล้อมรอบด้าน

“แย่แล้ว!” ความสิ้นหวังและเจ็บปวดปรากฏขึ้นบนใบหน้าของผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่

ทว่ายามนี้ชูลิ้วกลับกวาดตามองผองอสูรมอกหมิฟเขาเดียวด้วยสีหน้าจริงจัง เจ้าตัวที่รุกไล่ตามมารวดเร็วที่สุดเห็นได้ชัดว่าเป็นจำฝูงของอสูรมอกหมิฟเขาเดียวเหล่านี้ พลังยุทธ์ของมันย่อมแข็งแกร่งที่สุดอย่างไม่ต้องสงสัย หลังจากสังเกตอยู่ครู่ ชูลิ้วก็พบว่าอสูรมอกหมิฟเขาเดียวฝูงนี้เหมือนกับหมาป่าไม่มีผิด ลูกฝูงทุกตัวล้วนแต่เชื่อฟังคำสั่งของจำฝูง เช่นนั้น... หากจำฝูงของพวกมันไม่ใช่ตัวที่แข็งแกร่งที่สุดอีกต่อไป แบบนี้จะเกิดอะไรขึ้น

แววเจ้าเล่ห์ผุดวบบขึ้นในดวงตาของชูลิ้ว ขณะกำลังเล็งไปที่อสูรมอกหมิฟเขาเดียวตัวเล็กที่อ่อนแอที่สุด และถูกตัวอื่นๆ ในฝูงมองข้ามไป

เจ้าอสูรมอกหมิฟเขาเดียวตัวนี้มีรูปร่างผอมแห้ง ทว่าแววตาของมันกลับดูดันเหี้ยมเกรียมผิดปกติ อาจเป็นเพราะอสูรมอกหมิฟเขาเดียวทุกตัวที่ทะยานผ่านมันมักจะทิ้งบาดแผลหรือร่องรอยจากการข่มเหงให้มันเสมอ

เนื่องจากมีรูปร่างเล็กและอ่อนแอที่สุดในฝูง มันจึงถูกกันให้อยู่แถวหลังสุด

มุมปากของชูด้วยกึ่งขึ้นเล็กน้อย นางจวบจึงหวั่นที่บรรดาอสูรหมอก
ทมิฬเขาเดี่ยวเงยหน้าคำรามก้อง โยนโอสถนิพพานในมือใส่ปากของเจ้าอสูร
หมอกทมิฬเขาเดี่ยวตัวเล็ก กว่าอีกฝ่ายจะได้สติคืนมา มันก็พบว่าโอสถ
เมตนั้นหลุดลงไปในลำคอเสียแล้ว

“โฮกกก!”

อสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวตัวเล็กตะกุกตะลั่นของตนพลางร้องคำราม
ออกมา มันรู้สึกตัวเองกำลังจะตาย ภายในร่างกายร้อนรุ่มวาบราวกับถูก
เผาไหม้

เวลานี้ฝูงอสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวเข้าใกล้เรือนไม้ขึ้นเรื่อยๆ จังหวะนี้
เอง... อสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวตัวเล็กที่กายร้อนปานไหม้ไฟก็เงยหน้าคำราม
สะท้อน

“โฮกกก!”

เสียงกังวานกระจ่างโสบอกให้รู้ถึงพลังยุทธ์อันแข็งแกร่งอย่างมากของ
มัน

พริบตานั่นอสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวทั้งฝูงก็หยุดชะงักลงทันที พวกมัน
หันมามองอสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวตัวเล็กเป็นตาเดียวกัน...

อ๊ะ! เสียงคำรามที่เจ้าอสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวตัวเล็กเปล่งออกมา
เหมือนจะร้ายกาจกว่าจำฝูงของพวกมันเสียอีก อสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวตัว
อื่นๆ ยังรู้สึกเช่นนี้ แล้วมีหรือที่เจ้าตัวจำฝูงจะไม่สำเหนียก มันตระหนักได้
ถึงภัยคุกคามอันแข็งแกร่ง เพราะเหตุนี้มันจึงหันหลังกลับแล้วกระโจนเข้าไป
อสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวตัวเล็กด้วยหวังว่าจะตะบองเข้าใส่อีกฝ่ายให้หมดม้วย
ไปเสีย

อสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวตัวเล็กล้มพับได้ถึงอันตรายถึงชีวิต มันจึง
ตอบโต้กลับทันทีด้วยสัญชาตญาณกลัวตาย อสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวสองตัว
เข้าห้ำหั่นกันอย่างดุเดือด!

พอจำฝูงอสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวเห็นว่ากำลังจะตกเป็นรอง มันจึง
คำรามเรียกลูกฝูงให้เข้ามาสมทบ ทว่าอสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวตัวเล็กที่เพิ่ง
กลืนโอสธนิพพานเข้าไปมีพลังกำลังมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด ฉะนั้นมันก็ต้อง
เป็นจำฝูงมิใช่หรือไรกัน

ด้วยเหตุนี้ฝูงอสูรหมอกทมิฬเขาเดี่ยวจำนวนมหาศาลจึงแบ่งออกเป็น
สองฝ่าย จากนั้นก็เข้าต่อสู้ปะทะกัน ทะเลเลือดสาตกระจาย กลืนควาคลั่งลอย
ตามลม บรรยาการชุลมุนมืดฟ้ามัวดิน

ผู้ปฐมนิเทศชั้นจักรพรรดิทั้งสี่และคุณชายฉู่ที่อยู่ในห้องสังเกตการณ์
พากันอ้าปากค้างตกตะลึงพริ้งเพริด ร่างกายแข็งทื่อเป็นท่อนหิน

“โอสธนิพพานมีฤทธิ์เช่นนี้ด้วยหรือ” ในบรรดาทั้งหมด หมี่ฟู่ก็ดูจะ
ตระหนกกว่าใคร

“พวกเราเข้าใจว่าโอสธนิพพานมีไว้ใช้กับตนเองเสียอีก แบบนี้เรียกว่า
จำกัดกรอบความคิดของตัวเองโดยแท้...”

“นั่งหนูผู้นี้ช่าง...”

ครานี้ผู้ปฐมนิเทศชั้นจักรพรรดิทั้งสี่รู้สึกตกตะลึงพริ้งเพริดขึ้นมาจริงๆ
ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น แค่ไหวพริบปฏิภาณของชูลี้วและท่าที่สงบนิ่งยาม
เผชิญหน้ากับอันตรายเช่นนี้ ก็ทำให้พวกเขาต้องมองนางในมุมใหม่ ยามนี้
ผู้อาวุโสทั้งหลายยอมหมอบกราบแก้วกับความร้ายกาจของชูลี้วแล้ว พวกเขา
พากันรุดหน้าไปที่ทางเข้าหุบเจ้าสมุนไพรออกรับนางออกมา ขณะ
เดียวกันก็แย่งกันเป็นอาจารย์ของนางไม่หยุดปาก

คุณชายฉู่เป็นคนแรกที่พบความผิดปกตินี้

“ไม่ถูกต้อง นาง... เหมือนนางจะยังไม่ออกมา” ชายหนุ่มเบิกตากว้าง
ด้วยอาการตะลึง

“อะไรนะ!” ผู้ปฐมนิเทศชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ก็สะท้อนไปตามๆ กัน

“นางผ่านด่านผู้ปฐมนิเทศชั้นปรมาจารย์แล้ว เวลานี้ยังคิดจะทำอะไรอีก”

“นางคงไม่ได้คิดจะเข้ารับการทดสอบด่านผู้ปฐมนิเทศชั้นจักรพรรดิ

หรงการะม้ง”

“ด้านผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์ยังโหดหินถึงเพียงนี้ นางแทบจะอาลัยอยู่แล้ว จะเข้าทดสอบด้านผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิอีกได้อย่างไรกัน”

ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่จ้องจากภาพสีดาสันทด้วยความร้อนใจ ทว่าจากภาพนั้นก็ยังคงดามีตอยู่เช่นเดิม ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น

“นางอยู่ที่ใดแล้ว” คุณชายฉู่แปลกใจเช่นกัน

นังหนูผู้นั้นประกาศชัดแจ้งว่าจะก้าวตราประทับผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิมาให้ได้ ก่อนหน้านั้นเขาคิดว่านางจะหยุดอยู่ที่ด่านทดสอบผู้ปรุงโอสถชั้นสูง แต่ผลกลับผิดไปจากที่คาดไว้ไกลลิบ เพราะซูลัวไม่ได้เข้ารับการทดสอบด้านผู้ปรุงโอสถชั้นต้น ชั้นกลาง และชั้นสูงด้วยซ้ำ แต่ตรงไปที่ด่านทดสอบผู้ปรุงโอสถชั้นสูงพิเศษเป็นอันดับแรก จากนั้นก็ผ่านด้านผู้ปรุงโอสถชั้นอาจารย์ ด้านผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์...

ใครจะคิดเล่าว่านางจะก้าวมาถึงขั้นนี้ได้!

ทุกคนพากันดิ่งมือห่มพู่กันด้วยความร้อนใจ “ผู้เฒ่าหมี! รีบหาวิธียับยั้งเร็วเข้า หากปล่อยให้นางเข้ารับการทดสอบด้านผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิจริงๆ ละก็ นางต้องชี้แจงแก่แน่!”

“นั่นสิ ผู้เฒ่าหมี ศิษย์ที่เปี่ยมพรสวรรค์เช่นนี้ หากดับดินไป จิตใจของเจ้าจะสงบได้หรือ!”

สายตาดำหนิทุกคู่ปรามคมองมาที่หมีพู่กัน ทว่าหมีพู่กันกลับจนปัญญาจะทำเช่นไรได้ “เมื่อถึงด้านผู้ปรุงโอสถชั้นปรมาจารย์ พวกเราก็มีอาจจิดตอสื่อสารกับคนด้านในได้อีก พวกเจ้าก็รู้ดีว่านี่เป็นการทดสอบโดยเจ้าสมุนไพร พวกเราจะทำอะไรได้เล่า”

ในตอนนี้อง แสงจ๋าก็สว่างวาบขึ้นบนฉากภาพ จากนั้นทุกคนก็เห็นว่าซูลัวก้าวออกไปตามเส้นทางอันมืดมิด ผู้ปรุงโอสถทั้งสี่เห็นภาพตรงหน้าดำมืด นัยน์ตาของพวกเขาสะทอนแว่ลั่นหวั่นออกมา หดกัน! ผู้ปรุงโอสถอายุน้อยที่เปี่ยมพรสวรรค์ระดับนี้กำลังจะดับดินแล้ว

เรื่องที่ทำให้พวกเขาร้อนรนยิ่งกว่าก็คือ ด้านทดสอบผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดินั้นเป็นด้านปิดตาย นอกจากซูลัวที่เข้ารับการทดสอบแล้ว คนอื่นไม่มีทางรู้ได้เลยว่านางกำลังเผชิญหน้ากับสิ่งใดอยู่

ผู้อาวุโสทั้งสี่กระสับกระส่ายอย่างหนัก คนหนึ่งเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องสังเกตการณ์ อีกคนก็ยกสองมือขึ้นกุมศีรษะ ทั้งยังมีคนจิกที่เส้นผมด้วยความอัดอั้น

คุณชายหนุ่มองผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่แล้วตะลึงงันในใจ คิดไม่ถึงเลยว่าพวกเขาซึ่งมีสถานะสูงศักดิ์จะให้ความสำคัญแก่หญิงสาวผู้นั้นถึงขั้นนี้ นางไม่ธรรมดาจริงๆ สายตาของคุณชายหนุ่มจับมองไปที่ฉากภาพดามิต ซูลัวที่อยู่ด้านในกำลังเผชิญหน้ากับอะไรอยู่

ด้านทดสอบผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิ

ตอนที่ซูลัวก้าวเข้ามา ก็พบว่ารอบกายมีเพียงความมืดมิด ความสว่างเดียวที่ปรากฏขึ้นคือวงแสงที่สาดจ้าอยู่เบื้องหน้า ราวกับมีพลังบางอย่างที่ควบคุมร่างกายของนางให้ก้าวย่างเข้าไปตรงกลางวงแสงและบีบให้หนึ่งซัดสมาธิ

ซูลัวหลับตา สัมผัสได้ถึงลมเย็นระลอกหนึ่งเหนือศีรษะ เจ้าตัวจึงลืมตาขึ้นในทันที ดีที่ซูลัวเป็นคนกล้า ไม่เช่นนั้นนางคงกรีดร้องออกมาอย่างแน่นอน เพราะยามนี้มีสตรีในอาภรณ์สีแดงเพลิงปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้านาง อีกฝ่ายมีดวงตาเรียวดังตาหงส์ นัยน์ตาสะทอนประกายวิบวับแวววาว กลางหน้าผากแต้มจุดสีแดง ริมฝีปากแดงสด งดงามอย่างไรที่เปรียบ ซูลัวนึกว่านัยามมองสตรีในชุดสีแดงเพลิง

สตรีในชุดสีแดงเพลิงลอยอยู่กลางอากาศ ชายเสื้อพัดพลิ้วแผ่ไริ่แรงลม หางตาเรียวยกขึ้นเล็กน้อยขณะมองประเมินซูลัวด้วยความเนิบนาบ ก่อนจะแค้นเสียง “ฮิ เจ้าเองหรือที่รบกวนเวลาพักผ่อนของข้า? ไม่มีผู้ใดมาเยือนดินแดนแห่งนี้เป็นเวลาหลายปีแล้ว”

“เจ้าเป็นใคร” ซูลัวปรายสายตารีบเฉยมองอีกฝ่าย

“ข้า? เจ้าไม่รู้หรือไรว่าข้าคือใคร” สตรีในชุดสีแดงเพลิงผู้มีท่าทางผยอง
นินทาพาลลงถลึงตาใส่ซูลัว

“เจ้ามีชื่อเสียงเลื่องลือหรือไรกัน” ซูลัวกลับมองอีกฝ่ายด้วยความไร้
เดียงสาปนฉงน

สตรีในชุดสีแดงเพลิงจนคำพูดเพราะวาจานี้ของซูลัว หลังจากได้สติ
นางก็จ้องมองซูลัวเขม็ง “เจ้าไม่รู้จักเจ้าสมุนไพรวิหคเทพลีสชาด?”

“วิหคเทพลีสชาด?” ซูลัวมองอีกฝ่ายแล้วโคลงศีรษะปฏิเสธ “ไม่เคย
ไต่ยน”

“...” วิหคเทพลีสชาดเอ่ยอันใดไม่ออก จากนั้นก็สุดลมหายใจลึกครั้งแล้ว
ครั้งเล่า ก่อนสุดท้ายจะทนไม่ไหว นางสะบัดแขนเสื้อแล้วลดตัวลงจากกลาง
อากาศมาหยุดอยู่เบื้องหน้าซูลัว “เจ้า เอ่ยวาจาน่าขันอยู่กระมัง”

ซูลัวเอ่ยด้วยน้ำเสียงจนใจ “ข้าหาได้เอ่ยวาจาน่าขันไม่ แต่ข้าไม่เคย
ไต่ยิณนามวิหคเทพลีสชาดจริงๆ แล้วก็รู้ด้วยว่าวิหคเทพลีสชาดคือผู้ใด...” พอ
มองใบหน้าเริ่มบิดเบ้ ซูลัวก็เหมือนจะนึกบางอย่างขึ้นได้ “อย่าบอกนะว่า
เจ้าคือเจ้าสมุนไพรวิหคเทพลีสชาด?”

วิหคเทพลีสชาดสุดลมหายใจเข้าลึกครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนจะถลึงตาใส่
ซูลัว “เจ้าไม่รู้จักวิหคเทพลีสชาดแล้วบุกมาดินแดนหุบเจ้าสมุนไพรเพื่ออะไรกัน!”
สตรีในชุดสีแดงเพลิงขัดเคืองใจยิ่งนัก จึงตีดหน้าผากซูลัวอย่างแรงไปที่หนึ่ง

“เจ็บ!” ซูลัวซึ่งเจ็บปลาบตรงหน้าผากกุ่มหน้าผากตนเองไว้ แล้วขึงตา
ใส่วิหคเทพลีสชาดอย่างขุ่นขี้

วิหคเทพลีสชาดแค้นเสียง “เจ็บหรือไร ก็หมายความว่าสมองของเจ้า
ยังทำงานได้! ช่างเถิดๆ เจ้าอายุน้อยนัก ฝ่ามาถึงด่านนี้ได้ก็นับว่าไม่แย่แล้ว
ถือเสียว่าเรามีวาสนาต่อกัน ข้าจะรับเจ้าไว้เป็นศิษย์แล้วถ่ายทอดเคล็ดลับการ
ปรุงโอสธอันเหนือชั้นให้เจ้าเอง!”

“จริงหรือ” ซูลัวมองอีกฝ่ายด้วยความสงสัย โลกนี้มีเรื่องง่ายตายถึง
เพียงนี้หรือไร รุ่ โชคดียกไหนเล่าแบบนี้? ซูลัวไม่อยากจะเชื่อนัก

“เจ้ากล้ากลางแคลงใจในวาทะของข้าอย่างนั้นหรือ!” วิหคเทพสีชาตแค้นเสียงเยือก “ถ้าเช่นนั้นก็จะตายเสียเถิด!”

ซูลัวพูดไม่ออก “ไหนเจ้าถึงเป็นคนแบบนี้ ไม่เรียนวิชากับเจ้าก็ไล่ให้ไปตายเสียอย่างนั้น ถ้าเช่นนั้นข้าก็ต้องเลือกเรียนวิชากับเจ้าอยู่แล้วสิ”

“แบบนี้ถึงเข้าทีหน่อย” วิหคเทพสีชาตแค้นหัวเราะ “เอาละ หลับตา ไม่ต้องคิดอะไรอีก! หลังจากข้าเข้าไปในภวังค์ของเจ้าแล้ว ถึงจะถ่ายทอดความรู้ในการปรุงโอสธให้แก่เจ้าได้”

“อ้อ” ซูลัวทำตามคำสั่งอีกฝ่ายอย่างว่าง่าย นางทรุดตัวนั่งขัดสมาธิหลับตาลง และปล่อยความคิดให้ว่างเปล่า

จังหวะนี้เองนัยน์ตาของวิหคเทพสีชาตก็สาดประกายประหลาดออกมา ก่อนที่ร่างนั้นจะหายวับไป และเหลือเพียงกลุ่มควันสีเขียวพุ่งตรงเข้าสู่ภวังค์ของซูลัวทันที เวลาเดียวกันนี้เองซูลัวก็พบว่าหลังจากที่ดวงจิตของนางเข้าสู่ภวังค์แล้ว มันก็ถูกกักอยู่ในนั้นราวกับอยู่ในพื้นที่ปิดตาย และไม่อาจกลับออกมาได้อีก

พอเห็นสีหน้าจนกับท่าทางว่าุ่นของซูลัว วิหคเทพสีชาตก็กระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

“นั่งหนุสุดเขลา ฮ่าๆๆ เจ้าเชื่อจริงๆ หรือว่าข้าเข้ามาในภวังค์ของเจ้าก็เพื่อถ่ายทอดความรู้ให้? ฮ่าๆๆ”

ซูลัวแสร้งทำเป็นมองวิหคเทพสีชาตที่กำลังหัวเราะด้วยความบ้าคลั่งอย่างงุนงง ใบหน้าดงามของวิหคเทพสีชาตเผยแวล้าพองออกมา “หายากเหลือเกิน รอคอยมานานปี ในที่สุดข้าก็ได้พบกายหยาบที่สมบูรณ์แบบเสียที ตอนนี้ข้าได้เกิดใหม่อีกครั้งในร่างนี้ ยอดเยี่ยมเหลือเกิน”

ยามนี้สองฝ่ายสื่อสารกันผ่านดวงจิตในภวังค์ของซูลัว อันที่จริงซูลัวตระหนักดีว่าการทดสอบในด้านผู้ปรุงโอสธขึ้นจักรพรรดิเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ที่นางก้าวเข้ามาในเขตแดนนี้แล้ว และเจ้าสมุนไพรวิหคเทพสีชาตก็คือผู้ที่อยู่เบื้องหลังการทดสอบในด้านนี้นั่นเอง

ซูลัวยังรู้อีกว่าการปล่อยวิหคเทพลีชาตเข้าสู่วังค์ของนางเป็นเรื่องจำเป็น เพราะหากไม่ทำเช่นนั้น นางก็ไม่อาจเข้ารับการทดสอบในด้านนี้ได้ มีเพียงวิธีการนี้เท่านั้นที่จะทำให้นางเอาชนะอีกฝ่ายได้ แท้จริงแล้วก็เป็นเพราะว่าซูลัวเชื่อมั่นในพลังจิตของตนเป็นอย่างยิ่ง นางซึ่งครอบครองมิตติดตามกายมีพลังจิตแข็งแกร่งอย่างที่วิหคเทพลีชาตจินตนาการไม่ถึงเลยทีเดียว

ทันใดนั้นวิหคเทพลีชาตดูเหมือนจะล้มผัสได้ถึงความแข็งแกร่งด้านพลังจิตของซูลัว คิ้วของนางขมวดเข้าหากันนิดๆ ดวงตาเรียวดุจดวงหางส์คู่นั้นหริ่ง “นั่งหนู พลังจิตของเจ้าไม่ธรรมดาเลย”

ซูลัวหัวเราะเสียงแผ่ว “เช่นกันๆ”

“เจ้าภูมิใจอะไรกัน ต่อให้พลังจิตจะแข็งแกร่งเพียงใด ยามอยู่เบื้องหน้าข้าก็มีแต่ต้องยอมคุกเข่าสวามิภักดิ์ ฮี! ตอนนี้เจ้าจงยอมยกอำนาจในการควบคุมกายหยาบให้ข้าเสียแต่โดยดี ไม่เช่นนั้นหากข้าบดขยี้เมื่อใด เจ้าก็ต้องมอดม้วยเมื่อนั้น”

วิหคเทพลีชาตพูดแล้วลงมือทันที จังหวะที่ซูลัวยังไม่ทันตั้งตัว ฝ่ามือของวิหคเทพลีชาตก็บีบเข้าที่ลำคอเรียวของซูลัว ทว่าสีหน้าของหญิงสาวกลับสงบนิ่งอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน นางมองอีกฝ่ายหนึ่งด้วยแววตาเรียบไร้ความรู้สึก

วิหคเทพลีชาตหมดสนุกลงทันที นางคลายมือออกด้วยความขุ่นซึ่ง “ไหนเจ้าถึงได้สงบนิ่งถึงเพียงนี้ ข้าซึ่งกายหยาบของเจ้ามานะ! เจ้ารู้หรือไม่ว่าหากถูกซึ่งกายหยาบเมื่อใด เจ้าก็จะเป็นของข้า!” วิหคเทพลีชาตมีชีวิตรมายาวนานจนถึงบัดนี้ ทว่ากลับไม่เคยเห็นสตรีผู้ใดที่สงบนิ่งได้ถึงขั้นนี้มาก่อน

ซูลัวเพียงแต่ยิ้มเอื่อยเช่นเดิม ดวงตาแวบวาวปานสายน้ำกลางฤดูใบไม้ร่วงจับนิ่งที่อีกฝ่าย “เจ้าชิงไปไม่ได้อยู่แล้ว”

“นั่งหนู เจ้ารู้หรือไม่ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองอย่างตาบอดหูหนวกคือความโง่เขลา” วิหคเทพลีชาตแค้นหัวเราะ “เมื่อเผชิญหน้ากับวิหคเทพลีชาต การจะสังหารเจ้าก็ง่ายเสียยิ่งกว่าพลิกฝ่ามือ”

“แต่เจ้าไม่ลังหารข้าแน่” ชูลัวหัวเราะเสียงแผ่วอีกครั้ง

“อะไรทำให้เจ้ามั่นใจถึงเพียงนี้” วิหคเทพสีชาดไม่เชื่อ

“เพราะยามนี้เราสองฝ่ายอยู่ในสภาวะจิต ท่านวิหคเทพสีชาดคงไม่ได้ อยู่ในร่างจำแลงนานเกินไปจนลืมไปแล้วว่า... จิตคือความว่างเปล่า?” ชูลัวยิ้ม กริยามมองอีกฝ่าย “เวลานี้พวกเราต่างลังหารกันและกันไม่ได้”

วิหคเทพสีชาดมองชูลัวอย่างคาดไม่ถึง “เพราะเหตุนี้เจ้าถึงได้รู้อยู่แล้วว่าวิธีการเดียวที่ข้าจะชิงร่างกายเจ้าได้ก็คือผ่านการประจันโอสถ?”

ชูลัวพยักหน้ารับ

“สมกับเป็นผู้เข้ารับการทดสอบด้านผู้ประจันโอสถชั้นจักรพรรดิที่นานปีจะ ล่วงล้ำเข้ามาสักคน สมองทำงานใช้ได้ทีเดียว” วิหคเทพสีชาดจำต้องประเมิน ชูลัวใหม่อีกครั้ง และเลิกลุเคลนอีกฝ่ายเหมือนในตอนต้น “แต่ยามอยู่เบื้อง หน้ายอดฝีมือที่แท้จริง ความปราดประื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ไร้ประโยชน์”

“ยอดฝีมือที่แท้จริง? วิหคเทพสีชาดหมายถึงด้านการประจันโอสถหรือ” มุมปากชูลัวยกขึ้นนิดๆ

“ดูที่ว่าเจ้าจะมั่นใจในความสามารถด้านการประจันโอสถของตัวเองมาก กระมัง” วิหคเทพสีชาดเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้มยามมองชูลัว

“เมื่อเป็นยอดฝีมือที่แท้จริง แล้วไหนถึงต้องไม่มั่นใจด้วยเล่า” ชูลัวสบ สายตากับอีกฝ่ายอย่างไม่ขาดกั้ว อากัปกริยาของนางต่างไปจากท่าทาง ที่มทื่อไร้เดียงสาก่อนหน้านี้อย่างสิ้นเชิง

จนกระทั่งตอนนี้วิหคเทพสีชาดถึงพึงได้สติ นางชี้หน้าชูลัว “เจ้าจงใจ ล่อให้ข้าเข้ามาในวงค์ของเจ้า คิดไม่ถึงจริงๆ...” เมื่อครู่ท่านวิหคเทพสีชาด ผู้ยิ่งใหญ่ยังลึงโลดล่ำพองใจกับความเหียบแหลมของตนอยู่แท้ๆ!

ชูลัวได้แต่ส่ายหน้า หากวิหคเทพสีชาดสติปัญญาอ่อนด้อยกว่านี้สักนิด ก็คงดี ทว่าเรื่องจริงพิสูจน์แล้วว่าผู้ที่ได้รับสมญานามว่า ‘วิหคเทพสีชาด’ หาใช่คนที่จะถูกใครบั่นหัวได้ง่ายๆ ไม่

“ในเมื่อเจ้ารู้อยู่แล้ว ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะบอกเจ้า” วิหคเทพสีชาดชี้มือไป

รอบๆ ภาวักอันว่างเปล่า ปากก็พูดกับซูลัว “สิ่งที่เราต้องทำต่อไปก็คือแย่งอำนาจในการครอบครองร่างนี้ เจ้าด้านรับ ข้าโจมตี หากข้าแพ้ก็ไม่มีสิ่งใดเสียหาย แต่ถ้าเจ้าพ่าย ภายหยาบอันงดงามนี้ต้องเป็นของข้า”

ซูลัวมีสีหน้าเฉยเมย ดวงตาราบเรียบดูเฉยน้ำคือนั้นแผ่รอยยิ้มบางยามมองวิหคเทพลีสชาติ “ข้ารู้”

ตอนที่วิหคเทพลีสชาติเอ่ยว่าจะชิงร่างของนาง ซูลัวก็พอจะเดาเงื่อนไขนี้ได้แล้ว แม้จะเป็นเรื่องที่เสี่ยงอันตรายยิ่ง แต่ก็จำต้องตอบตกลงอย่างไร้ทางเลือก

หลังจากที่รู้ว่ามีการทดสอบวิธีพิเศษ ซูลัวก็ตั้งปณิธานว่านางจะต้องเข้าร่วมการทดสอบจากหุบเจ้าสมุนไพรวงนี้ นางไม่เข้ารับการทดสอบปกติเหมือนผู้ปรุงโอสธคนอื่นๆ ก็เพราะนางเป็นศิษย์ปรมาจารย์ทรงอิน เพราะเหตุนี้จึงเข้มงวดกับตนเองมากกว่าใคร

วิหคเทพลีสชาติซึ่งตาดูใส่ซูลัว “วิธีการต่อสู้ก็คือปรุงโอสธ เจ้าปรุงโอสธพิษหนึ่งขนาน ข้าเป็นคนเดิม จากนั้นก็ถอนพิษด้วยตนเอง ต่อมาข้าเป็นคนปรุงเจ้าเป็นคนเดิม แล้วถอนพิษเอง สลับสับเปลี่ยนจนกระทั่งอีกฝ่ายจะหมดม้วยอาลัย”

“ข้ารู้” สีหน้าของซูลัวยังสงบนิ่งดังเดิม

“เนื่องจากอยู่ในภาวัก ทุกอย่างจึงเป็นเพียงภาพลวง ฉะนั้นสมุนไพรรทั้งหมดสามารถเลือกสรรได้ตามปรารถนา” วิหคเทพลีสชาติเอ่ยเสียงขุ่น

“ข้ารู้” ซูลัวหัวเราะเสียงแผ่ว

“เจ้ารู้ เจ้ารู้ เจ้ารู้ไปหมดทุกสิ่ง ถ้าเช่นนั้นก็เริ่มได้เลย! เจ้าเป็นเด็ก เจ้าปรุงโอสธพิษก่อน ไม่เช่นนั้นหากข้าชิงลงมือ เจ้าก็อาจจะไม่มีแม้แต่โอกาสปรุงโอสธด้วยซ้ำ” วิหคเทพลีสชาติแค้นเสียง

ซูลัวอดปรายตามองวิหคเทพลีสชาติไม่ได้ นี่คือตัวตนที่แท้จริงของวิหคเทพลีสชาติหรือ ไฉนถึงดูไม่ร้ายกาจลึกล้ำอย่างที่คาด...

แม้จะยังคงคลั่งใจ ทว่ายามนี้ซูลัวไม่มีเวลาคิดอะไรอีกแล้ว

สถานการณ์คับขัน ทั้งสองฝ่ายมีเวลาปรุงโอสถมากที่สุดเพียงสิบนาทีก่อนที่นางจะล้มตัวลงนอนหลับไป จากนั้นสมุนไพร่มากมายมหาศาลก็ก่อตัวขึ้นรอบกายนางเป็นชั้นๆ รวมทั้งสิ้นห้าสิบเจ็ดชั้น ชูลั่กปิดสมุนไพร่ที่ออกฤทธิ์ไม่คงที่ออกไปด้วยท่าทางคล่องแคล่วชำนาญ จากนั้นก็เริ่มขั้นตอนการปรุงโอสถอย่างไม่เร่งรีบ ไม่นานโอสถพิษหลวงวิญญูณก็ปรากฏอยู่ในมือของนาง

ชูลั่กส่งโอสถให้วิหคเทพสีชาต “เชิญ”

“โอสถพิษหลวงวิญญูณชั้นจักรพรรดิ? น่าสนใจ” วิหคเทพสีชาตแค้นหัวเราะ จากนั้นก็โยนโอสถพิษหลวงวิญญูณเม็ดนั้นเข้าปากโดยไม่รีรอ ก่อนจะเคี้ยวมันรากับเป็นลูกกวาดรสชาตอร่อยอย่างไรรอย่างนั้น นางเคี้ยวไปพลางมือก็คว้านั้นหยิบนี้ไปพลาง จากนั้นกระถางปรุงโอสถจำแลงก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า ด้านล่างกระถางปรุงโอสถคือเปลวเพลิงร้อนแรงที่ลุกโชน เวลานั้นวิหคเทพสีชาตกำลังใส่สมุนไพร่ลงไปในกระถางที่ละต้นๆ นิ้วมือขาวเรียวของนางประหนึ่งกำลังเร่งรีบ

ชูลั่มมองโอสถที่อีกฝ่ายปรุงออกมาแล้วลอบถอนหายใจแผ่ว สัมกับเป็นวิหคเทพสีชาต โอสถบัวมังกรเลี้ยวจันทราที่นางปรุงออกมาเป็นโอสถถอนพิษสำหรับโอสถพิษหลวงวิญญูณจริงๆ นอกจากนี้วิหคเทพสีชาตไม่เพียงแต่ปรุงมันออกมาเท่านั้น นางยังปรับและแก้ไขสูตรของโอสถบัวมังกรเลี้ยวจันทราให้ดีกว่าเดิมอีกด้วย

จากนั้นวิหคเทพสีชาตก็นำโอสถบัวมังกรเลี้ยวจันทราที่ปรุงออกมาอีกเม็ดโยนกลับลงไปในกระถางปรุงโอสถ ก่อนจะเพิ่มสมุนไพร่บางชนิดลงไป

ชูลั่มเห็นแบบนั้นก็หนาวยะเยือกขึ้นในใจ นี่มัน...

ไม่นานนักวิหคเทพสีชาตก็ปรุงโอสถบัวมังกรเลี้ยวจันทราที่มีฤทธิ์รุนแรงสำเร็จ ชูลั่มนึกว่าหน้ามืดๆ

“โอสถบัวมังกรเลี้ยวจันทราที่ออกฤทธิ์แรงขึ้น เพิ่มเกล็ดกิเลนมังกรฟ้าและหญ้าลิ้นปลิงไปจนกลายเป็นพิษประหลาด”

“มีความรู้อยู่บ้างนี่ ก็น่าเสียดาย” วิหคเทพสีชาตส่งโอสถสีน้ำหมึกให้ชูลั่ม

ซูลักวสันโอสถบัวมังกรเลี้ยงจันทราลงคอโดยไม่เอ่ยวาจาใด จากนั้นก็เริ่มปรุงโอสถถอนพิษให้ตนเอง

สองคนต่อสู้กันเฝ้าวังค์ของซูลักวเพื่อแย่งสิทธิ์ในการครอบครองร่างนี้ เจ้าปรุงโอสถพิษ ข้าปรุงโอสถถอนพิษ สลับกันไปมา

สองคนผลัดกันวางพิษอีกฝ่ายและถอนพิษให้ตนเองรอบแล้วรอบเล่า ตอนต้นวิหคเทพสีชาตยังรู้สึกดูแคลนซูลักวอยู่บ้าง ทว่าพอมานานขึ้น ทั้งคู่ผลัดกันปรุงโอสถมากกว่าร้อยชนิด วิหคเทพสีชาตลงมือรวดเร็ว ขณะที่ซูลักวก็ไม่ย่อหย่อนไปกว่ากัน

“คิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าอายุยังน้อย แต่กลับเป็นผู้ปรุงโอสถมากพรสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นข้าก็ไม่เกรงใจอีกต่อไปแล้ว” วิหคเทพสีชาตตัดสินใจแล้วว่าจะปรุงโอสถขนานหนึ่งซึ่งเป็นไม้ตายของนาง

ซูลักวหัวเราะเสียงแผ่ว ไม่ตอบคำใด วิหคเทพสีชาตหัวเราะเสียงเยือก

“หากพิษชนิดนี้ออกไปสู่โลกภายนอก ไม่มีใครถอนพิษได้อย่างแน่นอน เจ้าเตรียมตัวตายได้!” ที่นี่คือวังค์ของซูลักว หากวังค์ของนางเบียดเบียนโอสถพิษแล้วไซ้ ดวงจิตของนางก็จะพังภินท์ตามไปด้วย ทำให้กลายเป็นคนเสียสติในที่สุด

โอสถพิษมารจักรพรรดิต้องใช้สมุนไพรมากกว่าหลักเก้าชนิด สมุนไพรมารจักรจักรพรรดิอีก เก้าร้อยเก้าสิบเก้าชนิด หญิงสาวตั้งใจคัดสรรสมุนไพรมารจักรจักรพรรดิหนึ่งพันแปดชนิดออกมา จากนั้นก็ลงมือปรุงโอสถ

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง โอสถก็ปรุงสำเร็จ วิหคเทพสีชาตเงยหน้ายิ้ม กริยามมองซูลักว “นี่คือโอสถพิษมารจักรพรรดิ ได้เวลานี้มีผู้ใดถอนพิษได้นั่งหนู รีบหาวิธีเร็วเข้า ไม่เช่นนั้นหากพิษนี้จะละลายเมื่อใด เจ้าก็เหลือเพียงหนทางตายอย่างเดียว”

รอยยิ้มมุมปากปรากฏขึ้นบนใบหน้างดงามของซูลักว นางเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม ก่อนจะย้อนถามด้วยท่าที่ไม่ใส่ใจ “ไฟของเจ้าเล่า”

วิหคเทพสีชาตฉงน นางก็ม้วนหน้ามองกระถางปรุงโอสถของตน ฉับพลัน

นั่น... สีหน้าของวิหคเทพสีชาดก็แข็งค้าง!

เนื่องจากเมื่อครู่แม้ว่าความสนใจกับการปรุงสมุนไพรรจนละเลยไฟที่อยู่ใต้กระถางปรุงโอสธไปอย่างสิ้นเชิง ตอนนั้นจึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าไฟด้านล่างดับไปตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ ยามนี้เปลวไฟใต้กระถางปรุงโอสธมิใช่ไฟที่นางเป็นคนจุด แต่กลายเป็นเพลิงพิสดารที่นางไม่เคยพบมาก่อน!

ขณะที่ซูลัว่คุ้นเคยกับเปลวเพลิงนี้ที่สุด เพราะมันคือบวสีชาดของนางนั่นเอง ซูลัว่สงบเยือกเย็นได้ถึงเพียงนี้ก็เพราะนางมิได้ตายเช่นนั้นเอง ก่อนหน้านี้บวสีชาดเสพลีกิฏญญาณอัคคีปริมาณมหาศาลเข้าไป ทำให้มันจมอยู่ในภวังค์หลับไหล ทว่ายามนี้หลังจากที่ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง อานุภาพของมันก็แข็งแกร่งขึ้นมาก จนแม้แต่ซูลัว่ก็ยังแทบไม่เชื่อ ด้วยเหตุนี้ตอนที่วิหคเทพสีชาดกำลังล่ำพองใจ เพราะมันใจในผลการทดสอบด้านนี้อยู่ นั่น ซูลัว่จึงเอ่ยเตือนเรื่องเปลวไฟของอีกฝ่ายด้วยความหวังดี

ระหว่างที่วิหคเทพสีชาดตะลึงงันอยู่นั้น ซูลัว่ก็ใช้วิชา เคลื่อนไหวไร้เงาหลบฉากไปอย่างรวดเร็ว วิหคเทพสีชาดตระหนักถึงอันตรายที่กำลังจะมาเยือน ทว่ายังไม่ทันได้ตั้งตัว...

ครืนๆ

กระถางปรุงโอสธระเบิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว พริบตานันกลุ่มควันก็คลุ้งไปทั่ว อนุภาคนาสะท้านสะเทือน วิหคเทพสีชาดผู้หนาวเหน็บก็เพียงดวงจิต ชั่วบัดนี้ดวงจิตยังอยู่ใกล้กระถางปรุงโอสธที่สุด เรียกว่าเป็นศูนย์กลางของชนวนระเบิดก็ว่าได้ เพราะเหตุนี้จึงถูกปะทะด้วยแรงระเบิดหนักหน่วงที่สุด

ก่อนที่ดวงจิตวิหคเทพสีชาดจะสลายไป นางทิ้งวาจาหนึ่งไว้

“วันใดที่เจ้าบรรลุนะดับเป็นผู้ปรุงโอสธขั้นเทพ พวกเราจะได้พบกันอีกครั้ง ถึงตอนนั้นผู้ที่เจ้าต้องเผชิญหน้าด้วยก็คือนายท่านของข้า” พุดจบ วิหคเทพสีชาดก็กลายเป็นกลุ่มควันสีเขียวยาว ทั่วไว้เพียงเสื้อคลุมสีแดงเพลิงตรงตำแหน่งที่นางเคยอยู่

ซูลัวมองเสื้อคลุมสีแดงเพลิง หัวใจเต็นระล่ำอยู่พักใหญ่ก็ยังไม่อาจสงบลงได้ เพราะนางเพิ่งตระหนักในเวลานี้เองว่า เมื่อครู่ผู้ที่นางประลองการปรงโอสถด้วยหาชีวิตเทพสี่ชาติตัวจริงไม่ แต่เป็นเพียงดวงจิตที่ก่อตัวขึ้นจากเสื้อคลุมสีเพลิงตัวหนึ่งเท่านั้น แลเสื้อคลุมก็ยังมีพลังยุทธ์แกร่งกล้าถึงขั้นนี้แล้วเจ้าสมุนไพร่วิเศษเทพสี่ชาติตัวจริงจะร้ายกาจถึงเพียงไหน

ยามนี้ซูลัวรู้ลึกว่าเลือดลมในกายปั่นป่วน

“อีก” หลังจากดวงจิตหลุดออกจากภวังค์ ซูลัวก็เกิดอาการขมเพื่อนในลำคอ จากนั้นเลือดตสๆ ก็ไหลรินลงมาตามมุมปาก นางระเบิดเพลิงพิสดารจากบิวลีชาติในภวังค์ของตนเอง ซูลัวเข้าใจความรู้สึกของอวินอวินในยามนั้นก็ตอนนี้อย่าง

ครานี้หน้าอวินอวินบาดเจ็บสาหัส ตอนนี้แม้ซูลัวจะเตรียมพร้อมไว้ก่อนแล้ว แต่ก็ยังบาดเจ็บไม่น้อยเช่นกัน ทว่านี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการกำจัดวิเศษเทพสี่ชาติ เพราะหากอีกฝ่ายปรงโอสถพิษมารจักรพรรดิสำเร็จจริงๆ แล้วละก็ซูลัวคงจนปัญญาจะพลิกสถานการณ์ได้

หญิงสาวเซ็ดคราบเลือดตรงมุมปาก ก่อนจะเดินหน้าขาวซีดออกมาจากความมืดมิดด้วยท่าที่สงบนิ่ง

ณ ทางเข้าหุบเจ้าสมุนไพร่ ผู้ปรงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่พากันว่าวุ่น
ร้อนใจจนแทบคลุ้มคลั่ง พวกเขาเจ็บปวดใจอย่างแสนสาหัส พากันโอดครวญและตำหนิตนเองว่าไม่ควรปล่อยให้ซูลัวเข้ารับการทดสอบในด้านสุดท้ายนี้ หากผู้ปรงโอสถผู้เปี่ยมพรสวรรค์เช่นนางต้องดับดินไป เรื่องนี้นับว่าเป็นความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงของวงการผู้ปรงโอสถ!

ซูลัวเข้าไปนานขนาดนี้แล้วก็ยังไม่มีวี่แวว แบบนี้ยังจะเรียกว่าเป็นข่าวดีได้อีกหรือ นางคงไม่ได้... ผู้ปรงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่แทบไม่กล้าจินตนาการต่อ

ตอนนี้อย่างซูลัวก็ผลักประตูทางเข้าหุบเจ้าสมุนไพร่ ก่อนก้าวย่างออกมา

จากความมืด

ผู้ปฐงไอสดขึ้นจักรพรรดิทั้งสี่พุ่งตัวเข้าไปหานางทันที ทว่ายังไม่ทันได้เอ่ยปากถาม ชูลั้วก็โบกตราประทับผู้ปฐงไอสดขึ้นจักรพรรดิสีแดงเพลิงในมือให้คนเหล่านั้นดู

ตราประทับผู้ปฐงไอสดขึ้นจักรพรรดิ! ตราประทับผู้ปฐงไอสดขึ้นจักรพรรดิของจริง! หมายความว่าชูลั้วผ่านด่านนั้นแล้ว?!

ผู้ปฐงไอสดขึ้นจักรพรรดิทั้งสี่ตะลึงงันอยู่กับที่ พุดอะไรไม่ออกไปพักใหญ่ เพราะเรื่องนี้ชวนให้รู้สึกตระหนกยิ่งนัก เมื่อครู่พวกเขาแย่งกันรับชูลั้วเป็นศิษย์อยู่เลย ปรากฏว่าเป็นอย่างไรเล่า ชูลั้วกลับผ่านด่านทดสอบผู้ปฐงไอสดขึ้นจักรพรรดิจากหุบเจ้าสมุนไพร แบบนี้ก็เท่ากับว่าความสามารถในการปฐงไอสดของนังหนูผู้นี้ไม่ด้อยไปกว่าพวกเขา?

“เจ้า...” ผู้ปฐงไอสดขึ้นจักรพรรดิทั้งสี่มีคำพุดที่อยากถามมากมาย ทว่าก็ไม่รู้ว่าจะเริ่มจากตรงไหนดี เพราะจนถึงบัดนี้พวกเขาก็ยังไม่ได้สติ

ชูลั้วมองผู้อาวุโสทั้งสี่ ทว่านางรู้จักเพียงผู้ปฐงไอสดกงซุนคนเดียวเท่านั้น หญิงสาวพยักหน้าให้อีกฝ่าย จากนั้นก็หันหลังกลับแล้วละไปอีกทาง ผู้ปฐงไอสดกงซุนหรือจะยอมปล่อยให้นางจากไปเช่นนั้น นางคือผู้ที่ผ่านการทดสอบด่านผู้ปฐงไอสดขึ้นจักรพรรดิจากหุบเจ้าสมุนไพรเรียบร้อยแล้ว

“ข้าก่อน! เจ้ายังไม่ได้!” ผู้ปฐงไอสดกงซุนเข้ามาขวางหน้าชูลั้วทันที “พวกเราเรื่องราวมากมายจะถามเจ้า!”

ทว่าชูลั้วกลับส่ายหน้าน้อยๆ อย่างจนใจ “วันนี้ข้ายังมีธุระอื่น รอไว้จัดการธุระเรียบร้อยเมื่อใดจะกลับมาที่สมาคมผู้ปฐงไอสด” พุดจบนางก็โบกมือแล้วจากไปอย่างสง่า

จนกระทั่งชูลั้วลับตาไปแล้ว ผู้ปฐงไอสดขึ้นจักรพรรดิทั้งสามถึงได้ตื่นขึ้นจากภวังค์

“นาง... นางผ่านด่านแล้วจริงๆ หรือ”

“ตราประทับผู้ปฐงไอสดขึ้นจักรพรรดิยังจะเป็นเท็จได้หรือ”

“แต่นางอายุยังน้อยก็...”

“ดูจากลักษณะของนังหนูผู้นี้แล้ว นางน่าจะยังปรุงโฮสธมาไม่ถึงพันปี กระมัง”

“นางทำลายสถิติระดับนี้ ไฉนถึงไม่ได้ยินเสียงสวรรค์ประทานพรเลยเล่า”

ทันใดนั้นผู้ปรุงโฮสธชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ ร่างกายของพวกเขาแข็งทื่อไปโดยพลัน! ไม่ถูกต้อง! เสียงสวรรค์ประทานพรดังขึ้นแล้ว ดูเหมือนว่าเมื่อสิบกว่าปีก่อนจะเกิดเสียงสวรรค์ประทานพรที่ตั้งสะท้อนไปทั่วทั้งจักรวรรดิกกลาง หากคณะไม่ผิดละก็ ผู้ที่สร้างปรากฏการณ์ในครั้งนั้นต้องเป็นซูว์อย่างแน่นอน!

สงเทียนผิงเอ๋อขึ้นแม้จะจนคำพูด “ก็เท่ากับว่านางเป็นผู้ปรุงโฮสธชั้นจักรพรรดิมาตั้งแต่หลายสิบปีก่อนแล้ว เวลานี้ก็แค่มาเข้ารับการทดสอบเท่านั้น?”

ผู้ปรุงโฮสธกงซุนตบเข้าฉาก “มิน่าเล่า! มินานังหนูถึงได้ประกาศก้องว่านางจะคว่ำตราประทับผู้ปรุงโฮสธชั้นจักรพรรดิให้ได้ ครานี้ข้าคิดว่างานเอ่ยวาจาอวดอ้างเกินจริง ใครจะคิดเล่าว่านางเอ่ยความจริงออกมา”

ผู้ปรุงโฮสธกงซุนและคุณชายผู้หนึ่งก็ถึงสีหน้าจริงจังกับวาจาที่เอ่ยออกมาอย่างมั่นใจมั่นใจของซูว์ก่อนหน้านี้ รอยยิ้มเพื่อนก็ผุดขึ้นบนใบหน้าของทั้งคู่

นัยน์ตาของหมี่ฟู่ก็สาดประกายวาว “ซูว์เป็นผู้มีพรสวรรค์ที่หมิ่นปีจะพบได้สักครา แต่ด้วยพลังยุทธ์ของนางในเวลานี้มีอาจปกป้องตัวเองได้แน่เพราะฉะนั้น...”

“ทำหน้าที่ผู้ปรุงโฮสธจะมาถึงตัวนาง?!” สงเทียนผิงคาดเดาได้ในทันที

ในอดีตกาล ณ อาณาจักรแห่งนี้ยังไม่มีทั้งสมาคมผู้ปรุงโฮสธและตำแหน่งผู้ปรุงโฮสธ มีเพียงเจ้าสมุนไพรวินเขตเทสซาดแห่งหุบเจ้าสมุนไพรวินเขตผู้เลื่องชื่อระบือนามผู้เดียวเท่านั้น นางรับศิษย์ไว้สองคน ศิษย์ทั้งสองเป็น

ปฏิบัติต่อกันหลังจากที่นางดับสูญ

ศิษย์พี่ก่อตั้งสมาคมผู้ปรุงโอสธ ศิษย์น้องก่อตั้งตำหนักผู้ปรุงโอสธ อยู่คนละฝ่าย ไม่ต่างอันใดจากน้ำกับไฟ หากเรื่องของซูลัวถูกคนของตำหนักผู้ปรุงโอสธสืบทราบเข้าแล้วละก็ นางต้องตกอยู่ในอันตรายอย่างแน่นอน เพราะตำหนักผู้ปรุงโอสธต้องมาชิงตัวนางไป หากชิงไปไม่ได้ พวกเขาย่อมเลือกวิธีการทำลายให้สิ้นซาก!

พอคิดถึงผลที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ผู้ปรุงโอสธชั้นจักรพรรดิทั้งสี่จึงตัดสินใจแล้วว่า ไม่ว่าใครก็ห้ามแพร่กระจายเรื่องนี้ออกไปเป็นอันขาด อ๊ะ! หลังจากผู้ปรุงโอสธชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ทำพันธสัญญากัน พวกเขาก็พบว่ามิบุคคลที่ห้าเป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์นี้ด้วย

สายตาดำเย็นเยือกที่ปรายมองมาทำให้คุณชายผู้ต้องยกสองมือขึ้นยอมจำนนทันที “ข้าไม่ได้ยินอะไร ไม่รับรู้เรื่องใด ข้าสาบานขอรับ!”

หากผู้ปรุงโอสธชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ร่วมมือเป็นหนึ่งเดียวกัน พวกเขาก็ทรงอิทธิพลมากพอจะทำให้แผ่นดินจักรวรรดากลางต้องสะท้านสะเทือนได้ หากทั้งหมดคิดจะสังหารเขาปิดปากแล้วละก็ ต่อให้ท่านปู้ออกหน้า ก็เกรงว่าจะยับยั้งภัยพิบัตินี้ไม่ได้

กงซุนจื้อหฺรูเอ่ย “ข้ารับรองให้ท่านเออร์เอง”

ผู้ปรุงโอสธชั้นจักรพรรดิทั้งสามแค้นเสียง “ฮึ! ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด เรื่องนี้จะหลุดไปถึงหูคนตำหนักผู้ปรุงโอสธไม่ได้ ไม่ได้ๆ เเท่านี้ไม่พอ ตั้งแต่ตอนนี้เป็นต้นไป พวกเราต้องส่งยอดฝีมือไปลอบพิทักษ์ซูลัวอย่างลับๆ จะให้นังหนูเปี่ยมพรสวรรค์ผู้นี้ตกอยู่ในอันตรายไม่ได้!”

สถานะของผู้ปรุงโอสธเรียกว่าสูงส่งกว่าคนสามัญอยู่แล้ว สถานะของสมาคมผู้ปรุงโอสธก็ยิ่งเหนือกว่า ผู้มียุทธ์ที่สวามีภักดีต่อพวกเขามินับไม่ถ้วน ผู้มียุทธ์ที่ติดหนึ่ญคุณพวกเขาก็มีมากมายมหาศาล

ด้วยเหตุนี้ ไม่นานผู้มียุทธ์สองรายจึงคอยติดตามพิทักษ์ซูลัวตลอดทั้งวันทั้งคืน แน่หนอนว่าซูลัวไม่รับรู้เรื่องนี้ด้วย ยามนี้นางกำลังหอบตราประทับ

ผู้ปรุงโอสตกองใหญ่ขึ้นชี้หลังอสุรเมฆาเพลิงพันลี้ แล้วมุ่งหน้าไปยังจวนสกุลถึง

เวลาภายในหุบเจ้าสมุนไพร่ต่างจากเวลาของโลกภายนอก ชูลั่วอยู่ในหุบเจ้าสมุนไพร่สามวัน แต่กับโลกภายนอกแล้วเพิ่งจะผ่านไปสามชั่วยามเท่านั้น ชูลั่วมาถึงสมาคมผู้ปรุงโอสตกองในช่วงเช้า ตอนที่นางกลับไปถึงจวนสกุลถึงก็เป็นเวลาที่ตะวันตรงศีรษะพอดี

จวนสกุลถึง

หลังจากที่ชูลั่วทิ้งวาทาสีงความเอาไว้ ถึงมู่เยาก็เฝ้าอยู่ข้างกายท่านผู้เผ่าถึงไม่ห่าง พอชูลั่วเดินทางมาถึงสกุลถึง องค์กรซี่ในจวนก็เปิดทางให้นางเข้าไปทันที

ตอนที่ถึงอวินเพยเห็นชูลั่วก็เลิกคิ้วขึ้นนิดๆ ดวงตาเผยแวววับออกมา “โอ๊ะ ดูซิว่าใครมา ผู้ปรุงโอสตกองผู้เก่งกาจไร้เทียมทานในตำนานมิใช่หรือ เป็นอย่างไรบ้างเล่า ออกไปเตร็ดเตร่มาพักใหญ่ จากนั้นค่อยกลับมาตบตาวาไปสมาคมผู้ปรุงโอสตกองแล้ว?”

ชูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว “ถูกต้อง ข้าไปสมาคมผู้ปรุงโอสตกองแล้ว”

“หึๆ” ถึงอวินเพยไม่เชื่อ “อย่างเจ้าน่ะหรือจะมีสถานะเป็นผู้ปรุงโอสตกองว่าแต่ผู้ปรุงโอสตกองชั้นสูงเลย ผู้ปรุงโอสตกองชั้นกลางหรือผู้ปรุงโอสตกองชั้นต้นก็ยังไม่ใช้ด้วยซ้ำ”

เพราะชูลั่วเพิ่งจะผลไปได้ไม่นานเท่าไร แม้แต่การทดสอบผู้ปรุงโอสตกองชั้นต้นก็ไม่มีทางใช้เวลาน้อยกว่าหนึ่งวันอย่างแน่นอน ถึงอวินเพยเคยเข้ารับการทดสอบผู้ปรุงโอสตกองชั้นต้น เพราะเหตุนี้เขาจึงทราบเรื่องนี้ดี

ชูลั่วได้ยื่นวาจาอีกฝ่ายแล้วพยักหน้าอย่างหนักแน่น “ถูกต้อง ข้าไม่ผ่านการทดสอบผู้ปรุงโอสตกองชั้นต้น กลาง และสูง”

ชูลั่วไม่ผ่านการทดสอบก็เพราะนางไม่ได้เข้าทดสอบในด้านเหล่านั้น ทว่าถึงอวินเพยฟังวาจານี้แล้วคิดว่าเป็นเพราะนางสอบไม่ผ่าน ตอนที่เขากำลัง

จะหัวเราะลั่นออกมาด้วยความดูแคลน ชูลัวก็หยิบตราประทับสีแดงเพลิง
ออกมาแล้วเคาะกับโต๊ะ

ปึกๆ

หญิงสาวแค้นเสียงไล่ทันที “แต่เก็บสิ่งนี้มาได้”

ถึงอวินเพยชะงัก รู้สึกสะท้านในใจ ไม่ใช่แค่การทดสอบผู้ปรุงโอสธ
สามัญ แต่เป็นตราประทับสีแดงเพลิงที่มีไว้สำหรับผู้ผ่านการทดสอบจากหุบเจ้า
สมุนไพร ดิมาก! นางหนูผู้นี้แอบซ่อนไม่ตายเอาไว้ ทว่าแก้มแดงชมพูลอกเลื้อ
ยมาอยู่ต่อหน้าเขา!

หลังจากหายตกตะลึงพริ้งเพริดแล้ว ถึงอวินเพยก็สงบจิตใจลงอย่าง
รวดเร็ว ทวารอยยิ้มของเขากลับดูผิดแผกเล็กน้อย “ผู้ปรุงโอสธชั้นสูงพิเศษ
แล้วอย่างไร แม้แต่ผู้ปรุงโอสธชั้นจักรพรรดิก็ยังรักษาท่านพ่อของข้าไม่ได้ เจ้า
ก็เป็นแค่ผู้ปรุงโอสธชั้นสูงพิเศษเท่านั้น ไม่ใช่ผู้ปรุงโอสธชั้นอาจารย์ด้วยซ้ำ เจ้า
มีสิทธิ์อะไรมาโอ้อวดตนต่อหน้าข้า”

“ผู้ปรุงโอสธชั้นอาจารย์?” ชูลัวหัวเราะเสียงแผ่ว จากนั้นก็วางตรา
ประทับสีแดงเพลิงอีกแผ่นลงบนโต๊ะเสียงดัง

โครม!

“เบิกตาสุนัขของเจ้าดูให้ดี นี่คือนี่สิ่งใด!”

ตรา... ตราประทับผู้ปรุงโอสธชั้นอาจารย์? ข้ายังเป็นตราประทับผู้ปรุง
โอสธชั้นอาจารย์จากหุบเจ้าสมุนไพร จู่ๆ ถึงอวินเพยก็รู้สึกหน้ามืด หรือว่า
นางตัวดีผู้นี้จะหาตราประทับผู้ปรุงโอสธชั้นปรมาจารย์มาได้อย่างที่เขาระบุ
ไว้

ชูลัวมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม จากนั้นก็หยิบตราประทับ
แผ่นใหม่ออกมาขว้างใส่แผงอกถึงอวินเพย “ดูชะ!”

ถึงอวินเพยรีบรับตราประทับแผ่นนั้นไว้ด้วยท่าทางลึกลับ ลึกลับ ให้ตาย
เถิด! มันคือตราประทับผู้ปรุงโอสธชั้นปรมาจารย์จากหุบเจ้าสมุนไพรจริงๆ
ด้วย!

“เจ้า เจ้า เจ้า!” ถึงอวินเพยชี้หน้าซูลัว มุมปากกระตุกไม่หยุดเพราะความตระหนก “หากเก่งจริงก็เอาตราประทับผู้ปรุงไอสดขึ้นจักรพรรดิมาให้ได้สิ ขอเพียงได้ตราประทับผู้ปรุงไอสดขึ้นจักรพรรดิจากหุบเจ้าสมุนไพร ชำก็จะยอมให้เจ้ารักษา!”

ถึงอวินเพยรู้ว่าตนยื่นข้อเสนอที่บีบคั้นอีกฝ่ายเพียงใด เพราะเขารู้ว่าสิ่งนี้คือภารกิจที่ไม่มีวันสำเร็จได้ ตราประทับผู้ปรุงไอสดขึ้นจักรพรรดิจากหุบเจ้าสมุนไพรหมายถึงสิ่งใด ก็หมายถึงสถานะสูงส่งไร้ผู้ใดเทียบเทียมและความชำนาญด้านการรักษาระดับหมอเวทดาอย่างไรรู้!

นั่งหนุที่อยู่ตรงหน้าเขานี้เป็นแค่สหายร่วมสำนักวิชาของถึงมู่เยาไม่ใช่หรือ “นั่งตัวดีที่มีพลังยุทธ์อ่อนด้อยจะเป็นผู้ปรุงไอสดขึ้นจักรพรรดิได้หรือฮ่าๆ จะเป็นไปได้ยังไงกัน!”

ทว่าซูลัวกลับล้วงมือเข้าไปในแขนเสื้อ จากนั้นก็หยิบตราประทับสีแดงเพลิงอีกแผ่นออกมา ก่อนจะโยนมันให้อังอวินเพย “ชาตินี้คงไม่เคยเห็นมาก่อนกระมัง รับไป พินิจดูให้ดีๆ”

ตอนที่ถึงอวินเพยเห็นตราประทับสีแดงเพลิงแผ่นนี้ เขาก็แทบเสียวสันไปทันที ร่างกายสั่นเทาอย่างหนัก เจ้าตัวประคองตราประทับแผ่นนั้นด้วยอาการกระสับกระส่ายลูกลี้ลุกลน เพราะเกรงว่าหากไม่ทันระวังจะทำให้ตราประทับอันล้ำค่านี้ร่วงลงพื้น

“ผู้...ผู้...ผู้ปรุงไอสดขึ้นจักรพรรดิ...” ถึงอวินเพยแทบจะร้องให้ออกมา! นี่เป็นไปได้อย่างไรกัน! สมacamผู้ปรุงไอสดมีผู้ปรุงไอสดขึ้นจักรพรรดิทั้งหมดแค่สี่คน ทว่าทั้งสี่ก็มิใช่ผู้ปรุงไอสดขึ้นจักรพรรดิที่ผ่านการทดสอบจากด่านหุบเจ้าสมุนไพร

“คงไม่ใช่ของปลอมกระมัง” ถึงอวินเพยพึมพำ เงยหน้าก่อนจะเห็นแวเยาหยันที่ปรากฏขึ้นในดวงตาของซูลัว พรึบตานั้นใบหน้าเขาก็แดงก่ำแทบจะในทันที ตราประทับจากสมacamผู้ปรุงไอสดถูกผนึกเอาไว้ด้วยพลังวิเศษ ไม่มีทางที่จะปลอมแปลงได้ การที่เขาเอ่ยวาจาเช่นนั้นออกมา ก็อธิบายได้เพียงว่า

ตัวเขาเองที่มีปัญหา

หลังจากฉายตราประทับคืนมาจากมือถึงอวินเผยแล้ว ชูลั้วก็ฉลักประตูเข้าไปในห้องท่านผู้เฒ่าถึง

ถึงอวินเผยอยากจะทำ ทว่าก็ไม่กล้าพอที่จะทำ ทำอย่างไรดี... พืชนั้นจะถูกจับได้หรือไม่ ถึงอวินเผยกำหัดแน่น แววมืดตาดอกจากนัยน์ตาคิดจะสังหารชูลั้วในเวลานี้ก็สายไปเสียแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายก็เป็นถึงผู้ปรงโอสถชั้นจักรพรรดิ ช้างยังเป็นผู้ปรงโอสถชั้นจักรพรรดิที่ผ่านด้านการทดสอบหุบเจ้าสมุนไพร ทำเช่นนั้นอาจได้ไม่คุ้มเสีย

หลังจากไคร่ครวญอยู่ครู่ ถึงอวินเผยก็รีบเรียกตัวลูกน้องผู้หนึ่งเข้ามา แล้วกระซิบสั่งความบางอย่าง ก่อนที่คนผู้นั้นจะผลไปตามคำสั่งอย่างรวดเร็ว

ยามนี้ชูลั้วมาหยุดอยู่เบื้องหน้าท่านผู้เฒ่าถึง ถึงมู่เย่าเฝ้าท่านปู่อย่างใกล้ชิดมาตลอด ปกป้องดูแลท่านปู่ของตนโดยไม่แม้แต่จะกะพริบตา เมื่อครู่เขาไม่ได้ออกไปข้างนอก แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าจะไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น เสียงกระจ่างใสที่ดังขึ้นด้านนอกทำให้ถึงมู่เย่ารู้ว่าบัดนี้ชูลั้วเป็นผู้ปรงโอสถชั้นจักรพรรดิแล้ว ช้างยังเป็นผู้ปรงโอสถชั้นจักรพรรดิที่ผ่านด้านหุบเจ้าสมุนไพรด้วย

ถึงมู่เย่าลุกขึ้นทันทีที่เห็นชูลั้ว ทำทางเคารพนอบน้อมราวกับเผชิญหน้ากับผู้อาวุโสที่ตนให้ความเคารพสูงสุด

ชูลั้วพยักหน้าให้ชายหนุ่ม ทว่าก็ไม่ได้เอ่ยคำใด นางตรงเข้าไปรักษาท่านผู้เฒ่าถึงในทันที พืชในกายท่านผู้เฒ่าถึงถูกกระตุ้นขึ้นอีกครั้ง อันตรายบังเกิดได้ทุกเมื่อ หากไม่รีบรักษา เกรงว่าต่อไปปรมาจารย์ทรงอวิน... ท่านอาจารย์ของนางมาเองก็คงจะช่วยเหลือไม่ได้เช่นกัน

ถึงมู่เย่ามองฝ่ามือเกลี้ยงเกลาปานหยกของชูลั้วที่เคลื่อนไหวเป็นพัลวันไปมาแล้วก็ตะลึงงันอยู่กับที่ โลกนี้ผันเปลี่ยนเร็วเกินไปแล้ว ถึงตอนนี้เขาก็ยังตะลึงงันกับความจริงที่ได้ยินเมื่อครู่ ผู้ปรงโอสถชั้นจักรพรรดิ... ผู้ปรงโอสถชั้นจักรพรรดิจากหุบเจ้าสมุนไพร...

ถึงมู่เย่คิดถึงครั้งแรกที่เขาพบหน้าซูลัว เวลานั้นห่างจากตอนนั้นเพียงไม่กี่เดือนเท่านั้น ครานั้นซูลัวเพิ่งจะเข้าเรียนในชั้นหวักะทิ ในสายตาของเขา นอกจากหน้าตางดงามแล้ว หญิงผู้นี้ก็ไม่มีอะไรให้พูดถึงอีก ถึงมู่เย่ถึงขั้นรู้สึก ว่าอีกฝ่ายไม่มีคุณสมบัติพอที่จะสนทนากับเขาด้วยซ้ำ ทว่านี่เพิ่งจะผ่านมาเท่าไร กัน ไม่ถึงสามเดือนด้วยซ้ำ นางกลับ...

หากสถานะผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิของซูลัวแพร่สะพัดออกไป ถึงมู่เย่ เชื่อว่าทั่วทั้งเมืองหลวงแห่งจักรวรรดิกกลางจะต้องลั่นสะเทือน และเกิดคลื่น พายุปั่นป่วนปรวนแปรอย่างแน่นอน! ถึงมู่เย่มองซูลัวด้วยอาการใจลอยเนิ่น นาน

“แบ่งพลังวิเศษออกเป็นสองสายแล้วถ่ายทอดเข้าไปยังจุดหย่งเฉียน¹ ของท่านปู่เจ้า” ซูลัวรีบถอนพิษให้ท่านผู้เฒ่าถึง ปากก็สั่งความถึงมู่เย่ไปพร้อม กัน

ร่างกายของท่านผู้เฒ่าถึงในเวลานี้ไม่ใช่แค่ต้องพิษ นอกจากพิษในกาย แล้ว ลังธารของเขาก็เริ่มเสื่อมและโรยราลงราวกับโคมไฟลั่นน้ำมัน เพราะ เหตุนี้ซูลัวแรงเดียวจึงอาจรักษาไม่ทันกาล นางจำต้องออกปากให้ถึงมู่เย่ช่วย

“ถึงมู่เย่!” ซูลัวเห็นถึงมู่เย่ไม่ตอบรับก็เงยหน้าขึ้นมองด้วยความฉงน

“อ๊ะ! อะไรหรือ” ถึงมู่เย่ตื่นจากภวังค์ทันที เขาตกใจจนกายสะท้าน จากนั้นก็นึกขุ่นซึ่งตัวเองในใจ เขาอยู่ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้ ยังเอาแต่มอง ซูลัวจนใจลอย ช่างเป็นหลานนอกตัญญูเสียจริงฯ!

ซูลัวมองค้อนอีกฝ่าย “แบ่งพลังวิเศษออกเป็นสองสาย แล้วถ่ายทอด เข้าไปยังจุดหย่งเฉียนของท่านปู่เจ้า ข้าจะถอนพิษให้ท่านปู่ของเจ้าก่อน แต่ เจ้ากลับมัวถ่วงเวลาท่านปู่ของเจ้า”

“ข้าเข้าใจแล้ว!” ถึงมู่เย่ก้าวเข้ามาทันที

เวลานี้ถึงอันเพยตามเข้ามาในห้องด้วยเช่นกัน พอถึงมู่เย่เห็นอีกฝ่าย

¹ ตำแหน่งตรงจุดที่บุมที่สุดซึ่งอยู่กลางฝ่าเท้าเวลาจิกเท้า

สีหน้าก็เคร่งขรึมและเต็มไปด้วยความระแวงระวัง

ทว่าซูลัวกลับดูเหมือนไม่เห็นฝ่ายนั้น หรือจะพูดว่านางมองเขาไม่ต่างจากอากาศธาตุก็ว่าได้ เวลานี้เป็นช่วงสำคัญที่สุดในการรักษาอาการของท่านผู้เฒ่าถึง นางจะพลั้งเผลอไม่ได้เด็ดขาด

เข็มทองสิบสองเล่มในมือซูลัวปักเข้าไปยังจุดเลือดลมสิบสองตำแหน่งบนร่างท่านผู้เฒ่าถึง ก่อนหญิงสาวจะปราดปลายนิ้วผ่านเข็มทองทั้งสิบสองเล่มด้วยท่าทางประหนึ่งติดพิณ พริบตานั่นเองปลายเข็มทองก็สั่นไม่หยุดราวกับปะทะคลื่นสายฟ้า จากนั้นมันก็เคลื่อนตัวเข้าแทรกในผิวกายของท่านผู้เฒ่าถึง ลึกลงไปเรื่อยๆ ทันใดนั้นใบหน้าของท่านผู้เฒ่าถึงที่เดิมขาวซีดไร้สีเลือด บัดนี้เส้นเอ็นสีเขียวคล้ำก็ปูดบวมขึ้นเป็นทางราวกับจะระเบิด!

ท่านผู้เฒ่าถึงลุกพรวดขึ้นนั่งแล้วกระอักเลือดสดๆ ออกมา

“อีก อีก อีก”

ซูลัวตาไวมือไว นางคว้ากระโถนใบหนึ่งเข้ามารองเลือดท่านผู้เฒ่าถึงที่กระอักออกมาไว้ได้ทัน เข็มทองสิบสองเล่มยังสั่นไม่หยุด ขณะที่ท่านผู้เฒ่าถึงก็กระอักเลือดออกมาอย่างต่อเนื่อง ดูน่าตระหนกเป็นอย่างมาก!

“ท่านปู่!” ถึงมู่เย่าจึงท่านผู้เฒ่าถึงด้วยสายตาตระหนก กระอักเลือดมากถึงเพียงนี้... ร่างกายของท่านปู่เสียหายถึงขั้นไหนกัน ขอบตาถึงมู่เย่าแดงก่ำด้วยความปวดใจ

“ซูลัว เจ้ารีบหาวิธีเร็วเข้า หากเป็นเช่นนี้ท่านปู่ต้องกระอักเลือดออกมาจนหมดแน่!” เสียงถึงมู่เย่าเจือสะอื้น

แวตตาเคียดแค้นของถึงอวีนเฟยจึงมองซูลัว เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก “ซูลัว เจ้ามาช่วยคนหรือว่าสังหารคนกันแน่!”

ซูลัวไม่มีเวลาสนใจอีกฝ่าย ทว่าถึงอวีนเฟยซึ่งรอโอกาสนี้มาตลอด มีหรือที่จะปล่อยให้ผ่านไปง่ายๆ

“อันที่จริงเจ้าไม่ใช่ผู้ปรองโสมถะกระมัง ตราบประทับจากหุบเจ้าสมุนไพรพวกนี้เจ้าขโมยมาจากผู้อื่นใช่หรือไม่!” ถึงอวีนเฟยแค้นเสียงเยือก

“เจ้าช่วยหาข้ออ้างที่เข้าท่ากว่านี้ที”

ถึงวันเพ็ญหวัหระเสียงเยือก “หากท่านพ่อของข้ามอดม้วย เจ้าก็คือ
ฆาตรกร! สกูลถึงไม่ปล่อยเจ้าแน่!”

ถึงมู่เย่าถึงตาใส่ถึงวันเพญ “ผู้สืบทอดสกุลถึงคนต่อไปก็คือข้า ไม่ใช่
ท่านอา เพราะฉะนั้นท่านหุบปากเสียเถิด!”

“ถึงมู่เย่า! เจ้ามันช่าง...” ถึงวันเพญขบกรามแน่นอย่างขัดเคืองใจ “ถูก
สตรีล่อลวงจนมัวเมา แม้แต่ชีวิตของปู่เจ้าก็ไม่แยแสแล้วใช่หรือไม่ คนเยี่ยง
เจ้ามีสิทธิ์อะไรเป็นผู้สืบทอดสกุลถึง เจ้ามันไม่คู่ควร!”

ป้ายสีเขาด้วยความผิดเช่นนี้เพราะหวังว่าจะกำจัดเขาออกจากสกุลถึง
และหมายจะชิงตำแหน่งผู้สืบทอดสกุลถึงใช่หรือไม่ ถึงมู่เย่าโกรธจนร่างสั่นทึ่ม
ความคิดสับสนอลหม่านยุ่งเหยิง

ซูลัวปรายสายตาสมองถึงมู่เย่า “หากเจ้ายังจิตใจว่าวุ่นเช่นนี้อีกละก็
ท่านปู่ของเจ้ามีหวังได้ตายเพราะเจ้าจริงๆ แน่”

วากานี้ของซูลัวเหมือนกับน้ำเย็นที่รดลงบนศีรษะของถึงมู่เย่า ช่วยให้
จิตใจของเขาสงบได้ ถูกต้อง สิ่งสำคัญที่สุดในเวลานี้ก็คือชีวิตของท่านปู่ สำหรับ
ซูลัว... ในเมื่อนางได้รับตราประทับผู้ปรองโสดชั้นจักรพรรดินีมาจากหุบเจ้า
สมุนไพร ถึงมู่เย่าจึงเชื่อมั่นในตัวนางอย่างไร้ข้อกังขา

อาการกระอักเลือดของท่านผู้เฒ่าถึงทุเลาลง เขาทั้งตัวลงนอนบนเตียง
อีกครั้ง พลังหอบหายใจอย่างหนัก พอเวลาผ่านไปสีหน้าของเขาก็กลับมามี
สีเลือดขึ้นทีละนิด ยิ่งพอเห็นหน้าอกที่กระพือขึ้นลงก็รู้ว่าสัญญาณชีพของ
ชายชราฟื้นกลับมาอีกครั้งแล้ว

นัยน์ตาของถึงวันเพญสาดประกายวาว! เขาไม่ใช่บุตรแท้ๆ ของท่าน
ผู้เฒ่าถึง แต่เป็นเด็กกำพร้าที่อีกฝ่ายช่วยเหลือมาจากภัยสงคราม หากท่าน
ผู้เฒ่าถึงรู้ว่าเขาอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ ต้องไม่ละเว้นเขาอย่างแน่นอน ผู้ปรองโสด
กงซุนรักษาอาการของอีกฝ่ายไม่หาย แต่ว่าซูลัวผู้นี้ไม่แน่ว่าอาจจะ...

ถึงวันเพญรู้สึกกระสับกระส่ายในใจ ทำอย่างไรดี ทำอย่างไรถึงจะ

ยับยั้งได้

ซูลัวปรายตามองถึงมู่เย่า “เจ้าดูสิ อาการดีขึ้นแล้วไม่ใช่หรือ พิษในกายท่านปู่ของเจ้ายับยั้งได้แล้ว อาการป่วยก็ทุเลาลง”

“อือ!” ถึงมู่เย่าพยักหน้าแรงๆ เขารู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของซูลัวอย่างถึงที่สุด หากไม่ได้ซูลัว เขาก็คงสูญเสียคนใกล้ชิดที่สุดไป และต้องกลายเป็นคนไร้ญาติขาดมิตรอีกครั้ง

สายตาของถึงอวีนเพยจับจ้องที่ท่านผู้เฒ่าถึง แหวตาทลุกลุกลิกและสีหน้าก็มีเลศนัย เขาเห็นกับตาตนเองว่าสีหน้าของท่านพ่อเริ่มแดงขึ้นมา ลมหายใจก็ค่อยๆ สงบ ช้าขนาดยังสั่นเบาๆ รวากับกำลังจะฟื้นขึ้นมา

ถึงอวีนเพยสะท้านเยือก! ท่านพ่อต้องสงสัยในตัวเขาอย่างแน่นอน หากได้สติเมื่อใดก็ต้องชี้ตัวว่าเขาเป็นผู้วางยาพิษ!

ถึงอวีนเพยทนไม่ไหวอีกต่อไป ตอนที่ซูลัวกำลังจะรักษาด้วยโอสถขนานสุดท้าย เขาก็ทำเป็นชาพลิก ภายเชวบไปทางซูลัวทันที

ซูลัวไม่ทันระวัง โอสถในมือของนางจึงร่วงลงสู่พื้น จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงแตก

เพล้ง!

เมื่อขวดโอสถแตก ของเหลวใสก็กระเซ็นไปทั่ว

ซูลัวเงยหน้าแล้วมองถึงอวีนเพยด้วยสายตาไม่อยากจะเชื่อ แหวเตือดตาลที่ปากจะขมได้เผยออกมาทางสีหน้า “เจ้าทำอะไร!”

ถึงมู่เย่ามองขวดที่แตกละเอียดและโอสถที่กระเซ็นอยู่บนพื้น หัวใจก็พลันปวดปลาบขึ้นมา เขาก้าวพรวดเข้ามากระซกตัวถึงอวีนเพยด้วยความเร็วปานลูกธนู “ท่านทำอะไร! ท่านอยากให้ท่านปู่ตายถึงเพียงนี้เลยหรือ! หากท่านปู่ตายไปแล้วท่านได้ประโยชน์อันใดกัน!”

ถึงอวีนเพยเองก็ดูเหมือนจะตะลึงงันกับเหตุการณ์นี้เช่นกัน เขาขยับริมฝีปาก ทว่าก็ไม่เอ่ยคำใดออกมา นัยน์ตาฉายแววหดหู่และลำนึกผิด ก่อนสุดท้ายจะเผยสีหน้าร่ำไห้แล้วเอ่ย “เสี่ยวเย่า อาไม่ดีเอง อาทรงตัวไม่อยู่... ท่าน

พ่อ ลูกออกตัณญ์แล้ว!”

ซูลัวมองถึงอวินเผยแสดงละครด้วยแวตตาเย็นชา “เจ้ารู้หรือไม่ว่าไอสท
ขนานนี้ปรุยกมากเพียงใด! ข้าต้องใช้เวลาถึงสิบวันกว่าจะปรุยมันได้ ตอนนี
เจ้าทำขวดแตกเช่นนี้ รู้หรือไม่ว่าร้ายแรงเพียงใด!”

ปรุยกมากหรือ ถ้าเช่นนั้นก็เท่ากับว่าท่านพ่อต้องมอดม้วยอย่าง
แน่นอน ดีเหลือเกิน! ดวงตาที่หลบลงของถึงอวินเผยสาดประกายลำพอง ทว่า
ตอนที่เขาเงยหน้าขึ้นอีกครั้งกลับแทนที่ด้วยร่องรอยแห่งความละอายใจ
น้ำเสียงของเขาสะอึกสะอื้นยามเอ่ย “คราวนี้ทำอะไรได้เล่า ข้าหาได้ตั้งใจไม่...
ถ้าอย่างไรเจ้าก็ปรุยมใหม่อีกสักครั้ง หากต้องการสมุนไพรใด สกุลถึงของเราจะ
จัดหาให้ในทันที!”

ซูลัวมองค้อนอีกฝ่าย “ปรุยมใหม่นี้จะไปทันอะไรกัน ต้องใช้เวลาถึง
สิบวัน!”

“ถ้าเช่นนั้นจะอย่างไรเล่า...” ฝ่ามือข้างลำตัวถึงอวินเผยกำแน่น สุขสม
จนแทบจะหมดสติทีเดียว

ทว่าจังหวะนี้เอง ซูลัวก็หยิบไอสทอีกขวดหนึ่งออกมาจากหีบไอสท พลัง
ถอนหายใจอย่างจนปัญญา “ยังดีที่ข้าเตรียมมาอีกขนาน ไม่เช่นนั้นละก็...
ท่านปู่ของเจ้าเป็นได้ดับดินจริงๆ แน่!”

ถึงอวินเผยเงยหน้าพรวด ก่อนจะเห็นไอสทเหลวใสในขวดที่ซูลัวถือ
หัวใจของเขาเกือบจะเต้นระรัวด้วยความตระหนก “ทำอะไรดี! หากท่านพ่อ
ดื่มไอสทขวดนี้เข้าไป จะต้องฟื้นขึ้นมาอย่างแน่นอน ถึงตอนนั้น...”

ถึงอวินเผยไม่ใคร่ครวญอะไรอีกแล้ว ตอนที่ซูลัวกำลังจะจ่อขวดไอสท
เข้าที่ปากท่านผู้เฒ่าถึง เขาก็พุ่งตัวเข้าไปอย่างแรง! ความเร็วของถึงอวินเผย
ว่องไวและปราดเปรียวยิ่งนัก ข้ำพลังยุทธ์ของเขายังแข็งแกร่งกว่าซูลัวมาก
ทันทีที่เขาสะบัดมือ ก็ทำให้ขวดไอสทนั้นกระเด็นลอยไปกระแทกกับผนังที่
ไอสทเหลวใสด้านในหกกระเซ็นออกมา

ถึงอวินเผยเตรียมหัวเราะลั่น เขาทำสำเร็จแล้ว ทำลายไอสทขวดนั้น

ลงได้! เขาขัดขวางโอกาสฟื้นคืนของตาเฒ่าได้แล้ว ทว่ายังไม่ทันได้เปล่งเสียงออกมา จู่ๆ เขาก็พบว่าร่างกายของตนเองถูกพลังหมัดหนักหน่วงปะทะอย่างเต็มกำลัง

โชนถึงได้... ถึงอวินเพยที่ร่างลอยละลือออกไปตกตะลึงพริ้งเพริด ขณะเดียวกันก็ถูกเหวี่ยงไปกระแทกกับผนังอย่างแรง ความรู้สึกปวดปลาบพุ่งปราดไปที่สมอง ดูเหมือนจะได้สติคืนมาหลายส่วนจากความเจ็บปวดรวดร้าวในคราวนี้

เกิดอะไรขึ้น ถึงอวินเพยมองไปทางเตียงนอน จากนั้นม่านตาก็หดรูดทันที คนที่ปล่อยกำปั้นใส่เขาหาใช่ซูลัวไม่ แต่เป็นท่านผู้เฒ่าถึง!

ท่านผู้เฒ่าถึงหยัดกายลุกขึ้นจากเตียงซ้าๆ ร่างอันทรงอำนาจนั้นประหนึ่งอสุรจากนรกภูมิ กลิ่นอายอำมหิตแผ่ซ่านออกมา คุณรุ่นไปด้วยพลังอันน่าเกรงเกรง แวตออันเฉียบแหลมที่ผ่านประสบการณ์มาอย่างโชกโชนของท่านผู้เฒ่าถึง บัดนี้คมกริบปานกระบี่น้ำแข็งยามจับจ้องอีกฝ่าย เลือดสดไหลรินออกจากมุมปากถึงอวินเพย หัวใจของเขากลายเป็นก้อนน้ำแข็ง

ท่านผู้เฒ่าถึงในเวลานี้ไม่ได้กระเสาะกระแสะคล้ายคนเจ็บป่วย ที่พร้อมจะขาดใจตายลงทุกเมื่อเหมือนก่อนหน้านี้ ตรงกันข้าม เขาดูคล้ายเทพเจ้าแห่งสงครามที่ระเบิดรังสีสังหารออกมามากกว่า

ท่านผู้เฒ่าถึงเดินเหินนานก่อนจะหยุดเบื้องหน้าถึงอวินเพย จากนั้นก็ย่อตัวลง

ถึงอวินเพยชดกายแน่น ไม่กล้าแม้แต่จะสบสายตากับอีกฝ่าย ฝ่ามือที่เต็มไปด้วยกำลังของท่านผู้เฒ่าถึงบีบลำคอของถึงอวินเพยแล้วรั้งตัวเขาขึ้นมา

“ท่านพ่อ...” ขณะนั้นถึงอวินเพยรู้สึกว่่าสมองลั่นกริ่ง เขารู้เพียงว่าการ์โขกศีรษะขอชีวิตเท่านั้นที่พอจะเป็นทางรอดเดียวในเวลานี้

ท่านผู้เฒ่าถึงแค้นหัวเราะ “ก่อนหน้านี้แม่นางน้อยบอกข้าว่าเจ้าเป็นคนวางยาพิษข้า ครั้งนั้นข้าไม่เชื่อ โชคดีที่ข้าฟังวาจาของนาง แสร้งทำเป็นหลับไม่ฝัน ข้าถึงได้เห็นละครสนุกๆ จากนั้น!”

ถึงวันเพยเข้าใจแล้ว เข้าใจแล้วทุกอย่าง! สลบสลไม่ได้สติอะไรกัน โอสถปรุยกอะไรกัน ทั้งหมดก็เป็นแค่แผนการที่วางไว้เท่านั้นเอง เป้าหมาย ก็เพื่อล่อให้เขาลงมือ ทั้งหมดเป็นแผนการของนั้งตัวดีชั่วลั้ผู้นี้ ถึงวันเพย อยากจะสับดฝ่ามือใส่ตัวเองให้ตายไปเสียเดี๋ยวนี้

ท่านผู้เฒ่าถึงบีบลำคอถึงวันเพยด้วยแววตาเย็นเยือก “ตอบข้า ทำไม่ถึงทำเช่นนี้”

ถึงวันเพยที่ถูกสายตาของท่านผู้เฒ่าถึงจับจ้องเผยแววตาอำมหิตออกมา “ท่านสังหารข้าเกิด! ข้าไม่มีวันพูด!”

“เจ้าคิดว่าไม่พูดก็จะมีใครรู้หรือ” ท่านผู้เฒ่าถึงแค้นหัวเราะอีกครั้ง “ข้าเก็บเจ้ามาจากสนามรบ เลี้ยงเจ้าตั้งแต่เล็กจนเติบใหญ่ ดูแลเจ้าไม่ต่างจาก บิดาของเสียเย่า เพราะอะไรเจ้าถึงต้องทำเช่นนี้!”

“ดูแลไม่ต่างกัน ฮ่าๆๆ!” ถึงวันเพยระเบิดเสียงหัวเราะ “หากดูแลไม่ ต่างกัน โฉนถึงให้เพิงตายไปแล้ว ท่านถึงยังยกตำแหน่งผู้สืบทอดสกุลให้ ถึงมู่เย่า แต่ไม่ให้ข้าเล่า!”

“นี่เป็นสาเหตุที่เจ้าทรยศสกุลถึงอย่างนั้นหรือ” ท่านผู้เฒ่าถึงถึงกับ หายใจติดขัด

ที่แท้เขาก็เลี้ยงจิ้งจอกไว้ข้างกายมาตลอดหลายปี!

“ถูกต้อง! ข้าไม่พอใจ! เพราะอะไรถึงให้เพิงมอดม้วยไปแล้ว ท่านถึง ไม่มอบสกุลถึงให้ข้า แต่กลับมอบให้เจ้าเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม! ข้าต่างหาก ที่เป็นคนนำพาสกุลถึงไปสู่ความยิ่งใหญ่เกรียงไกร!” ถึงวันเพยเอ่ยอย่างไม่ ยอมจำนน

ประกายเดือดดาลปรากฏขึ้นในดวงตาท่านผู้เฒ่าถึง มือของเขากำแน่น ขึ้น “การตายของให้เพิง เจ้ามีส่วนเกี่ยวข้อง?”

หัวใจของถึงมู่เย่าบีบรัดแน่น การตายของบิดามารดาเป็นอุบัติเหตุ ไม่ เกี่ยวข้องกับผู้ใดทั้งสิ้น คงไม่ใช่ฝีมือของท่านอา เป็นไปไม่ได้...

ทว่าถึงวันเพยรู้แล้วว่าตนคงไม่รอดเป็นแน่ เพราะเหตุนี้เขาจึงยังคิด

จะยั่วยุให้ท่านผู้เฒ่าถึงโกรธแค้นและดับต้นไปพร้อมกัน ดังนั้นจึงเผยความจริงทั้งหมดออกมา “ข้าวางแผนด้วยความยากลำบาก ในที่สุดก็ทำให้ถึงให้เพิงตายด้วยอุบัติเหตุได้ แต่ตาเฒ่าไม่ยอมลงมือเยี่ยงเจ้ากลับมอบสกุลถึงให้ถึงมู่เย่า ทำให้ข้าเสียแรงเปล่าโดยแท้”

ถึงมู่เย่าโมโหจนสิ้นไปทั้งร่าง เช่นนี้ก็หมายความว่าถึงอวินเพยมีเจตนาร้ายตั้งแต่แรก ปองร้ายบิดามารดาของตนจนตาย ทำให้เขาเกือบจะตายตามไปด้วยอีกคน ข้ายังลอบวางยาพิษท่านปู่มานาน...

“ข้าจะฆ่าเจ้า! ข้าจะฆ่าเจ้า! ฆ่าเจ้าให้ตาย!” ถึงมู่เย่าขาดสติทันที เขาพุ่งตัวเข้าไปรื้อกับสัตรีที่ถูกกักขัง จากนั้นก็ประเคนหมัดใส่ถึงอวินเพยหมดแล้วหมดเล่าประหนึ่งสัตรีป่าดุร้ายที่หลุดจากพันธนาการ

ถึงอวินเพยมีพลังยุทธ์เหนือกว่าถึงมู่เย่า แต่เพราะเขาถูกท่านผู้เฒ่าถึงบีบคอไว้ เหตุนี้จึงต้องทนรับความเจ็บปวดรวดร้าวจากกำปั้นของถึงมู่เย่า โดยที่ไม่อาจขยับไปทางใดได้

ไม่รู้ว่าถึงมู่เย่าออกแรงนานเท่าไร ไม่รู้ว่าถึงอวินเพยต้องรับหมัดไปมากน้อยเพียงใด จนกระทั่งถึงมู่เย่าหยุดมือ ลมหายใจของถึงอวินเพยก็อ่อนระวายแล้ว

“ใครอยู่เบื้องหลังเจ้า” แววดาลึกกล้าของท่านผู้เฒ่าถึงจ้องมองถึงอวินเพยนิ่ง

“ฮ่าๆ ฮ่าๆๆ พวกเจ้าไม่มีวันรู้...” พุดจบถึงอวินเพยก็ทำท่าจะกั๊กลิ้นให้ตาย ทว่าซูลัวจับสังเกตอีกฝ่ายอยู่ตลอด ดังนั้นก่อนที่เขาจะได้กั๊กลิ้นตัวเอง เข็มทองเล่มหนึ่งก็ปักเข้าที่เส้นลมปราณข้างแก้ม

ริมฝีปากของถึงอวินเพยชาวาบในทันที เขาถลึงตาใส่ซูลัวอย่างโกรธแค้น ซูลัวกลับหัวเราะแล้วผายมือ สูดหายใจท่านผู้เฒ่าถึงก็เป็นคนลงมือด้วยตนเอง ในที่สุดก็เค้นความออกมาได้ว่า ผู้ที่อยู่เบื้องหลังถึงอวินเพยก็คือสกุลมู่หรง

“มู่หรงชิงเจ้อ เจ้าคนชั่ว!” ท่านผู้เฒ่าถึงระเบิดความเดือดดาลออกมา

เส้นเอ็นที่หลังมือของเขาปวดโปน จากนั้นก็บีบคอถึงอวินเพยจนสิ้นลม!

“ท่านปู่!” ถึงมู่เย่ามองท่านปู่บีบคอถึงอวินเพยจนตาย ก่อนที่ร่างของอีกฝ่ายจะล้มพับไปเช่นกัน...

ท่านผู้เฒ่าถึงเจ็บป่วยสาหัส แม้ชูลั่วจะรักษาอาการได้ แต่ก็ไม่หายขาด รวดเร็วดังใจคิด ท่านผู้เฒ่าถึงสำแดงพลังยุทธ์ออกมาได้ถึงระดับนี้ ก็เพราะอาศัยพลังทั้งหมดที่มีในกาย ยามนี้พละกำลังทั้งหมดสูญสิ้นแล้ว เขาจึงยืนหยัดไม่ไหวอีกต่อไป

ท่านผู้เฒ่าถึงหมดสติ ถึงมู่เย่ามองชูลั่วด้วยแวตาวังวอน ชูลั่วพยักหน้า จากนั้นเข็มทองแปดเล่มก็ลอยไปปักยังตำแหน่งต่างๆ บนร่างของท่านผู้เฒ่าถึง

หลังจากนั้นหนึ่งนาที่ ชูลั่วก็ถอนเข็มทองออกมาวางพยักหน้าให้ถึงมู่เย่า “รักษาชีวิตของท่านผู้เฒ่าถึงเอาไว้ได้ แต่ช่วงนี้อ่าทำให้เขาโมโหอีกเป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นผลย่อมไม่อาจคาดคิดแน่”

“ข้าจะจำไว้” ถึงมู่เย่ามองชูลั่วด้วยแวตาวังวอน “ขอบใจเจ้ามาก!”

บุญคุณหนึ่งหยดน้ำต้องทดแทนด้วยสายน้ำตก บุญคุณที่ชูลั่วมีต่อเขาหาใช่เพียงน้ำหยดเดียวไม่ ถึงมู่เย่าสาบานว่าหลังจากนี้ขอเพียงชูลั่วต้องการความช่วยเหลือจากเขา ต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟ เขาก็จะไม่ปฏิเสธสักคำ

ชายหนุ่มที่ไม่ถนัดเรื่องการเจรจาปราศรัยไม่ได้เอ่ยวาจาเหล่านี้ออกมา ทว่าสายตาของเขาก็บ่งบอกความตั้งใจของตนได้อย่างชัดเจน

ชูลั่วพยักหน้าให้อีกฝ่าย “ดูแลท่านผู้เฒ่าถึงให้ดี”

แม้ถึงอวินเพยถูกลงโทษจนตายไปแล้ว แต่เขาก็อาศัยอยู่ในสกุลถึงมานานปี มีพรรคพวกไม่น้อย การจัดการกับคนเหล่านั้นให้สิ้นซากนับว่าเป็นงานหนักหนาสำหรับถึงมู่เย่า แต่นี่เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของเขา ในฐานะผู้สืบทอดสกุลถึง หากเรื่องนี้ยังไร้กำลังจัดการได้ เช่นนั้นอนาคตจะเป็นเช่นไร

หลังจากออกมาจากสกุลถึง ชูลั้วก็ปล่อยยอสูรเมฆาเพลิงพันลือออกมาจาก
มิตี จากนั้นก็ตรงไปที่สำนักตงหัวตันที่ ทว่าออกเดินทางมาได้ไม่นาน จู่ๆ นาง
ก็ล้มสลั่ได้ถึง... ความผิดปกติ!

ประสาธสัมผัสที่หกของชูลั้วแม่นยำยิ่งนัก นางตระหนักถึงรังสีสังหาร
ซึ่งพุ่งเข้ามาที่ตัวนาง แม้มันอันตรายระลอกนั้นจะยังทิ้งระยะห่างช่วงหนึ่ง
ทว่ามันก็กำลังเข้าประชิดมาอย่างรวดเร็ว ชูลั้วไม่มีเวลาคิดถึงสิ่งใดอีก นางเร่ง
เจ้าอสูรเมฆาเพลิงพันลือให้ออกทะยานด้วยความเร็วสูงสุด

อสูรเมฆาเพลิงพันลือมีพลังยุทธ์ชั้นเทพฤทธิ์เก้าดาว ตอนที่มันเร่ง
ความเร็วพุ่งไปข้างหน้าก็ชวนให้ตกตะลึงพรึงเพริดยิ่งนัก

ทว่าสีหน้าของชูลั้วกลับหะมิงลงทุกที รังสีต่อสู้อยู่ประหัตประหารคุกรุ่น
แผ่ออกมาจากร่างนาง เพราะบัดนี้อันตรายกำลังตามติดนางเข้ามาทุกฝีก้าว
แล้ว

ทำอย่างไรดี! ชูลั้วรู้สึกเข้าตาจนเป็นครั้งแรก ยังไม่ทันได้คิดหาวิธี
ตอบโต้ อันตรายก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าอย่างทีคะเนเอาไว้

ผู้มาเยือนสองรายสวมชุดดำและใช้ผ้าคลุมสีดำปิดบังใบหน้า เผยให้
เห็นเพียงแววตาเย็นชาคู่หนึ่ง ทั้งคู่มองชูลั้วด้วยสายตาราบเรียบราวกับมอง
ซากศพ

คนชุดดำสองรายนี้เข้าขวางด้านหน้าและด้านหลังชูลั้ว ทางสายนี้คับ
แคบ เมื่อถูกบีบทั้งหน้าและหลังเช่นนี้ อสูรเมฆาเพลิงพันลือก็จำต้องหยุดฝีเท้า
ชูลั้วปรายสายตาดูหน้ามองอีกฝ่าย “พวกเจ้าเป็นใคร”

“คนที่จะสังหารเจ้า” หนึ่งในคนชุดดำตอบ น้ำเสียงของเขาหะมิงเยือก
ประหนึ่งความตายมาเยือน จากนั้นก็พุ่งเข้าโจมตีชูลั้วโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง
อีก

กระบี่ในมือคนชุดดำหมายเลขหนึ่งดุจคลื่นน้ำที่โถมทะลักเข้าสู่ชูลั้ว
ด้วยประกายสังหารคุกรุ่น

กระบี่ในมือคนชุดดำหมายเลขสองประหนึ่งเปลวไฟพวยพุ่ง ทั้งยังคุกรุ่น

ด้วยไออำมหิต

เมื่อต้องรับมือกับการโจมตีจากทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ชูลั้วก็ได้แต่หลบเลี่ยงจนเกือบเอาตัวไม่รอด ใบหน้าของนางฉิ่งทึง เพราะหญิงสาวตระหนกได้ว่าพลังยุทธ์ของคนชุดดำคู่นี้แข็งแกร่งกว่านางมาก ต่อให้นางลำแดงไม่ตายที่มีอยู่ทั้งหมดก็ยังไม่พ้นอันตรายจากพวกเขาอยู่ดี

ทำอย่างไรดี! ชูลั้วครุ่นคิดอย่างสิ้นหวัง หรือว่าวันนี้จะต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี่เสียแล้ว

ตอนที่สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายอันตราย ชูลั้วก็ส่งข้อความผ่านหยกสื่อสารไปหาคนคู่อื่น คนแรกคือเสี่ยวเค่อ ซึ่งเวลานี้กำลังมุ่งมาที่นั่นด้วยความเร็วสูงสุด อีกคนก็คือหนานกงหลิววัน แต่เนื่องจากหนานกงหลิววันอยู่ระหว่างเก็บตัวฝึกฝนพลังยุทธ์ เขาจึงปิดหยกสื่อสารเอาไว้

หากเสี่ยวเค่อเดินทางด้วยความเร็วเต็มกำลัง เขาจะมาถึงภายในหนึ่งเค่อ แต่ดูจากพลังการโจมตีของชายชุดดำคู่นี้แล้ว ชูลั้วไม่มีทางต้านทานได้ถึงหนึ่งเค่ออย่างแน่นอน

หญิงสาวหวังจะเจรจาเพื่อถ่วงเวลา ทว่า... ไม่มีประโยชน์ คนชุดดำปฏิเสธที่จะสื่อสารกับนางอย่างสิ้นเชิง สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวไม่หยุดในเวลานี้ก็คือกระบี่ที่อยู่ในมือพวกเขา

ห้ะ!

ชูลั้วหลบได้อย่างฉิวเฉียด ทว่าแขนข้างหนึ่งของนางถูกคมกระบี่ปักเป็นทาง เลือดสดไหลรินออกมา ความเจ็บปวดแผ่ลามไปทั่วร่าง แต่นางก็ยังกัดฟันอดทนเอาไว้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเพลงกระบี่ที่โรมรันเข้ามาปานสายฝนของยอดฝีมือทั้งสองรายนี้ หากนางผ่อนกำลังลงเพียงนิดก็อาจพลั้งพลาดจนดับสิ้น

ห้ะ!

ขาซ้ายของชูลั้วต้องคมกระบี่

ไม่ได้การ! หากสู้ต่อไปคงมีเพียงหนทางตายเท่านั้น ต้องรีบคิดหา

วิธีการ!

“ตายเสียเถิด!” แว่วอำมหิตเหี้ยมเกรียมสะท้อนออกมาจากดวงตาของคนชุดดำทั้งสอง พวกเขารู้ว่ากองหนุนของชูลัวกำลังมุ่งหน้ามา เพราะฉะนั้นจะต้องจัดการให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด เลี้ยวพริบตาถัดมาคนชุดดำก็ลำแดงพลุ่งยุทธิ์ทั้งหมดที่มี

ชั้นบรรลุสามดาว! ทั้งสองคนมีพลุ่งยุทธิ์ชั้นบรรลุสามดาว แว่วตระหนกผุดวามขึ้นในดวงตาชูลัว นางตระหนักพร้อมกับรู้สึกหดหู่ ด้วยการโจมตีระดับนี้ตนมีอาจต้านทานไหวอย่างแน่นอน

ทว่าในตอนนั้นเอง... อสุรเมฆาเพลิงพันลี้ก็ควบตะบึงเข้ามา มันใช้อยู่เท่าตัวร่างชูลัวมาหลบอยู่ใต้ท้องของมัน ด้วยหวังว่าจะใช้ร่างกายอันแข็งแกร่งใหญ่โตรับการปะทะจากอีกฝ่ายเอาไว้แทน

“ตาย!” ทันใดนั้นประกายแสงจากกระบี่เล่มหนึ่งก็สาดสะท้อนขึ้นกลางวงต่อสู้อย่างกะทันหัน คมกระบี่วับวาว รังสีสังหารคุกรุ่น

คนชุดดำสองรายที่เดิมลำแดงฤทธิ์เดชด้วยความลำพองใจต่อหน้าชูลัวถูกผู้มียุทธิ์รายนี้ไล่ต้อนจนต้องถอยกรูดไปด้านหลังไม่หยุด ทั้งคู่มองหน้ากันก่อนจะหมุนตัวกลับแล้วออกวิ่งทันที

ชูลัวที่นอนพักพาบอยู่กับพื้นเงยหน้าขึ้น จากนั้นก็เห็นว่าชายหนุ่มคุ่นหน้าคนหนึ่งกำลังยื่นมือมาให้างด้วยท่าทีอย่างสุภาพบุรุษ

คุณชายผู้?

“ไหนถึงเป็นเจ้าได้” ชูลัวเลิกคิ้วเล็กน้อย นางไม่ได้จับมืออีกฝ่าย แต่ตะเกียกตะกายขึ้นจากพื้นด้วยตนเอง

ชูลัวรีบเก็บอสุรเมฆาเพลิงพันลี้เข้าไปในมิติทันที เนื่องจากมันเป็นสัตว์พาหนะที่หนานกงหลิววันมอบให้นาง นางจะไม่ยอมให้มันบาดเจ็บแม้เพียงนิดเดียว

คุณชายผู้มองเห็นแววคลางแคลงใจในสายตาของชูลัวก็เคาะศีรษะนางอย่างขัดใจ “เจ้าคงไม่ได้คิดว่าข้าจงใจส่งคนชุดดำสองรายนี้มาเพื่อสังหารเจ้า

จากนั้นก็สร้างปรากฏการณ์ให้ทันเวลาเพื่อแสดงละคร ‘วีรบุรุษช่วยหญิงงาม
หรือกรรมัง’ หากเจ้ากล้าคิดเช่นนั้นละก็!”

ซูลัวมุศิรชะที่ถูกเคาะจนเจ็บเอาไว้แล้วแลบลิ้นออกมา “ใครให้
เหตุการณ์บังเอิญถึงเพียงนี้เล่า ข้าหาได้ตั้งใจไม่”

“ยังจะกล้าคิดเช่นนั้นอีกหรือไม่” คุณชายฉุบหันหน้าตึงพลางซึ่งตาดูใส่
ซูลัว

“ไม่ใช่ก็ไม่ใช่สิ เหตุใดต้องดูด้วยเล่า” ซูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “อีกอย่าง... เจ้า
ก็ดูเถิด พลัษุทธ์ของเจ้าจับตัวพวกเขาได้ง่ายปานพลิกฝ่ามือ แต่เจ้ากลับจงใจ
ปล่อยให้พวกเขาหนีไป แบบนี้จะไม่สงสัยได้หรือไรกัน”

คุณชายฉุบค่อนข้างกลัวซูลัว “เจ้าช่างกล้านัก ตั้งแต่เล็กจนโตยังไม่เคย
มีใครสงสัยคลางแคลงใจในตัวคุณชายฉุบผู้นี้มาก่อน!”

แปะๆ!

คุณชายฉุบปรบมือ องค์กรที่อยู่อันหลังก็หัวตัวคนชุดดำสองรายเข้า
มาทันที เวลานั้นคนชุดดำถูกมัดด้วยเชือกแน่นจนกลายเป็นม๊ะจ่าง ปากถูกอุด
เอาไว้ด้วยผ้ากระสอบ ทั้งคู่ได้แต่ร้องอือๆ

ซูลัวมองคนชุดดำ พอรู้ตัวว่านางเข้าใจคุณชายฉุบผิดไป เจ้าตัวก็แลบลิ้น
ออกมา “เอาละๆ ข้าผิดเองที่ตำหนิเจ้า แต่เจ้าไม่อธิบายให้ชัดแจ้ง จะโทษข้า
คนเดียวก็ไม่ได้”

คุณชายฉุบซึ่งตาใส่ซูลัว ยังดีที่เป็นหญิงผู้นี้ หากเป็นคนอื่นละก็ เขาคง
สะบัดฝ่ามือใส่จนนางปลิวไปแล้ว

คุณชายฉุบเข็ดหน้าพลางโบกพัดด้วยท่าทางยโส “เจ้าสองคนนี้มีคุณสมบัติ
ใดให้คุณชายฉุบอย่างข้าต้องลงมือด้วยตนเองกัน หากไม่ใช่เพราะยื่นมือเข้า
ช่วยเหลือคนของข้า มีหรือที่ข้าจะลงมือ”

“คุณชายฉุบ ข้ามิใช่คนของเจ้า” ซูลัวแก้คำพูด ก่อนจะเบนความสนใจ
จากคุณชายฉุบไปที่คนชุดดำทั้งสองแทน

ตอนแรกคนชุดดำทั้งสองไม่ยอมปริปากพูด ทว่าหลังจากถูกซูลัวรีด

ข้อมูล พวกเขาก็อมคายความจริงออกมา

สกุลมู่หรง! ตัวการที่ส่งนักฆ่ามาสังหารซูลั้วก็คือสกุลมู่หรง

คุณชายฉูคิดไม่ถึงว่าคนชุดดำทั้งสองจะมีเบื้องลึกเบื้องหลังเช่นนี้ ชายหนุ่มชะงักไปในทันที หากบอกว่าสกุลฉูคือสกุลอันดับหนึ่งแห่งแปดสกุลดัง ณ จักรวรรดิกลาง ถ้าเช่นนั้นเกรงว่าอันดับสองก็คงไม่พ้นสกุลมู่หรง เนื่องจากรู้ว่าสกุลของตนมีอำนาจและแข็งแกร่งเพียงใด เพราะเหตุนี้ตอนที่คุณชายฉูรู้ว่าซูลั้วล่วงเกินสกุลมู่หรงเข้า เขาก็อดปาดเหงื่อแทนนางไม่ได้

ทว่าเรื่องนี้ใช้ว่าจะไกลเกลี้ยไม่ได้เสียทีเดียว ขอเพียงซูลั้วแสดงตราประทับผู้ปรองโสดชั้นจักรพรรดิจากหุบเจ้าสมุนไพรออกมา สกุลมู่หรงต้องไม่กล้าแตะต้องนางอย่างแน่นอน แต่ไม่กล้าแตะต้องในที่สว่าง แล้วกลับหลังเล่าเรื่องนี้ใครจะรู้ได้...

“ให้ผู้มีฤทธิ์ชั้นบรรลุสามดาวสองคนไล่ล่าสังหารเจ้า ช่างฟุ่มเฟือยดีแท้แม่นาง เจ้าไปล่วงเกินอะไรสกุลมู่หรงเข้าเล่า” คุณชายฉูถามอย่างสนใจ
ล่วงเกินอะไรสกุลมู่หรง? เรื่องนี้ถ้าจะให้เล่าคงกินเวลานานเป็นแน่

“เล่นงานมู่หรงไม่จนเกือบเสียสติ ซิงกระบี่มู่อวี่นของนางมา ทำลายหอสุราเมฆาของสกุลมู่หรง ข้าเมื่อครู่ก็ยิ่งทำลายแผนการที่สกุลมู่หรงตระเตรียมไว้หลายปีจนพังลง เพราะเหตุนี้...” ซูลั้วผายมืออย่างจนใจ

กระบี่มู่อวี่น... คุณชายฉูรู้ว่าเหตุที่ซูลั้วล่วงเกินสกุลมู่หรงจนถึงกับถูกลอบสังหารเช่นนี้ก็เพราะกระบี่มู่อวี่นนั่นเอง

“หากเจ้าคืนกระบี่มู่อวี่น...” คุณชายฉูแนะนำด้วยความหวังดี

“ไม่มีทาง” วาจานี้ของซูลั้วตัดช่องไกลเกลี้ยประนีประนอมลงทันที คนอื่นคิดเพียงว่ากระบี่มู่อวี่นเป็นกระบี่ล้ำค่า มีแต่ซูลั้วเท่านั้นที่รู้ว่ามันคือหนึ่งในอาวุธหเวสสิบสองนักษัตร เป็นกุญแจสำคัญที่นางใช้สำหรับตามหาบิดามารดา แล้วนางจะคืนมันให้สกุลมู่หรงได้อย่างไรกัน

คุณชายฉูจนปัญญา เรื่องนี้ดูที่ว่าการจัดการไม่ถนัดนัก

“เออละ ข้าส่งเจ้ากลับไปเอง” ชายหนุ่มเช็ดคราบเลือดที่แขนเสื้อและ

กระโปรงของชูลัว นัยน์ตาฉายแววอาทรออกมา

ทว่าในตอนนั้นชูลัวก็สัมผัสได้ถึงไอน์เย็นเยือกในอากาศ นางเงยหน้าขึ้น ก่อนจะเห็นว่าผู้มาเยือนคือเสี่ยวเค่อ หญิงสาวสายหน้าเป็นความหมายให้คุณชายฉู่ “ไม่เป็นไร เสี่ยวเค่อของข้ามาแล้ว”

ชูลัวจุมมือเสี่ยวเค่อผละไปในพื้นที่ ทว่าคุณชายฉู่กลับหัวเราะเยือกด้วยท่าทีผยอง “เจ้าทำเช่นนี้กับผู้มีพระคุณหรือ”

ชูลัวชะงักพิศพิน จากนั้นก็หันกลับมาองอีกฝ่ายด้วยสายตาขุ่น “แล้วเจ้าจะเอาอย่างไร”

“เจ้าติดหนี้บุญคุณข้า” คุณชายฉู่เห็นชูลัวหยุดเดินก็คลี่ยิ้มกว้างจนเห็นลักยิ้ม

ชูลัวใคร่ครวญอยู่ครู่ ก็จริง หากไม่ใช่เพราะคุณชายฉู่ปรากฏตัวทันท่วงที นางก็คงไม่รอดมาจากกระทิงได้เจอหน้าเสี่ยวเค่อ และป่านนี้เสี่ยวเค่อก็คงพบเพียงศพเย็นเฉียบเท่านั้น เพราะเหตุนี้ชูลัวจึงสบตาอีกฝ่ายแล้วพยักหน้าเนิบนาบ “ได้ ข้าติดหนี้บุญคุณเจ้า”

คุณชายฉู่พอใจอย่างเห็นได้ชัด “ข้าให้เจ้าชดใช้เมื่อใด เจ้าก็ต้องชดใช้ หากเจ้ารู้สึกชีวิตของเจ้าไม่มีค่าพอถึงขั้นนั้น เจ้าจะปฏิเสธก็ได้”

คุณชายฉู่ผู้นี้เจรจาต่อรองเป็นหรือไม่

ชูลัวมองค้อนชายหนุ่ม “ตกลง” ก่อนจะรีบดึงเสี่ยวเค่อจากไปทันที

“ข้าก่อน!” คุณชายฉู่เห็นชูลัวรีบร้อนจากไปแบบนั้น น้ำเสียงของเขา ก็เริ่มไม่สบอารมณ์ขึ้นมา

“ยังมีอะไรอีกเล่า” ชูลัวรู้สึกจนปัญญากับผู้มีพระคุณของนางเสียเหลือเกิน หญิงสาวหันกลับมาแล้วมองเขาด้วยท่าทางรำคาญใจเล็กน้อย

“เจ้าไม่แม้แต่จะถามชื่อแซ่ของข้า...” คุณชายฉู่มีท่าทางหดหู่ รวากับคนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างไรวางนั้น

“...” ชูลัวเอ่ยไม่ออก ที่คุณชายฉู่เอ่ยมาก็ถูก จนกระทั่งถึงบัดนี้นางรู้เพียงว่าเขาแค้นชู่ เป็นคุณชายลำดับที่สามของสกุลเท่านั้น แต่นอกจากนี้แล้วก็

ไม่รู้เรื่องอะไรที่เกี่ยวข้องกับเขาอีก

ดวงตากลมโตกระจ่างใสของคุณชายฉู่เอ๋แต่จ้องมองชูลัวเซม็งอยู่
เช่นนั้น

หญิงสาวที่ไร้ทางเลือกเอ่ยขึ้น “เจ้าชื่ออะไร”

“ฉู่หรงจิ้น ชื่อของข้าคือฉู่หรงจิ้น!” ฉู่หรงจิ้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง
ราวกับประกาศความจริงประกาศิต มีท่าทางมุ่งมั่นตั้งใจเป็นอย่างยิ่ง

“ข้าจำได้แล้ว ฉู่หรงจิ้น” ชูลัวเซยกหน้ารับ จากนั้นก็หมุนตัวกลับ

ฉู่หรงจิ้นมองแผ่นหลังที่ผลไปแล้วของชูลัวเซ ก่อนยิ้มกว้างออกมาอย่าง
เบิกบาน

‘ชูลัวเซ เจ้าต้องคิดไม่ถึงแน่ว่าพวกเราจะได้พบกันอีกในเร็ววันนี้ ฮ่าๆๆ!’

ชูลัวเซคิดว่าฉู่หรงจิ้นจะใคร่ครวญแผนการทวงหนี้บุญคุณให้รอบด้าน
มากกว่านี้เสียอีก คิดไม่ถึงเลยว่าอีกฝ่ายจะทวงบุญคุณคืนอย่างรวดเร็วถึง
เพียงนี้

ชูลัวกลับมาถึงสำนักตงหัวอย่างปลอดภัยด้วยการอารักขาของเสี่ยวเค่อ

บาดเจ็บตามร่างกายไม่สาหัสนัก เพราะเหตุนี้ไม่ถึงสองวันนางก็หายดีและ
ไปเข้าเรียนตามปกติ

วันนี้เป็นวันบรรยายรวมของสำนักตงหัว คิษย์ชั้นสามัญและชั้นหัวกะทิ
จะเข้าเรียนพร้อมกัน พอถึงเวลาเลิก...

ทันใดนั้นใครบางคนก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับทำลายความเงียบสงบใน
ชั้น เขาคือคิษย์ชั้นปีสอง มีพลังยุทธ์ในระดับสูงกว่าทำลิบ ในมือของชายหนุ่ม
คือดอกเกลิ็ดหิมะปลิดปลิวห่อใหญ่ เขาเดินประคองมันเข้ามาหยุดตรงหน้า
ชูลัวเซท่ามกลางสายตาของคิษย์ทั้งสำนัก

พอบรรดาคิษย์ที่กำลังจะผลไปเห็นเหตุการณ์นี้ ก็พากันรุมล้อมเข้ามา
ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

คิษย์พี่ชิวย้ายเอนจากชั้นปีสองประคองช่อดอกเกลิ็ดหิมะปลิดปลิวด้วย

สองมือ พลงายืมกริมขณะมองชูลัว “ศิษย์น้องชู ดอกไม้ชื่อนี้มอบให้เจ้า”

“อา! หวานซึ้งเหลือเกิน!” ทันใดนั้นเสียงปรบมือก้องด้วยความยินดี ก็ดังขึ้นท่ามกลางศิษย์ในสำนัก

“ศิษย์พี่ชวีชายเอนช่างใจใหญ่นัก ดอกเกลิตหิมะปลิดปลิวนี้นอกจาก จะงดงามแล้ว มันยังมีสรรพคุณช่วยให้จิตใจสงบ มีประโยชน์ต่อการฝึกฝน พลังยุทธ์ยิ่งนัก!”

“ดอกเกลิตหิมะปลิดปลิวดอกเดียวมีมูลค่าเท่ากับผลึกสีม่วงหนึ่งร้อย ก้อน แต่ที่อยู่ในมือศิษย์พี่ชวีชายเอนเวลานี้มีถึงเก้าร้อยเก้าสิบเก้าดอก!”

“ก็เท่ากับว่าดอกไม้ชื่อนี้มีมูลค่าเกือบเท่าผลึกสีม่วงหนึ่งแสนก้อน! ช่าง มั่งคั่งโดยแท้!”

“แม้ศิษย์พี่ชวีชายเอนจะไม่คู่ควรกับลูกพี่ของเรา แต่เรื่องฐานะก็พอจะ ชดเชยแทนได้ แบบนี้น่าพิจารณาอยู่”

ทุกคนวิพากษ์วิจารณ์กันเสียงขรม แต่ละคนเผยสายตาวอยากรู้อยาก เห็น

ชูลัวนิ้วหน้า แวดตาเียนซาปรายมองอีกฝ่าย “ใครสั่งให้เจ้านำมา” แค่ ปรายตามองเสื้อผ้าอาภรณ์ของชวีชายเอน ชูลัวก็รู้ถึงสถานะอีกฝ่ายอย่างแจ่ม แจ้ง ศิษย์พี่ชวีชายเอนผู้นี้ไม่มีทางมีเงินถุงเงินถังแน่

ชวีชายเอนได้ยืนเช่นนั้นก็หัวเราะออกมาทันที “ศิษย์น้องชูเฉียบแหลม นัก ข้างยังไม่ทันเอ่ย เจ้าก็คะเนได้แล้ว ถูกลอง ชำรับไหววนามาจากคนผู้หนึ่ง ดอกไม้ชื่อนี้เป็นของคนผู้นั้น ศิษย์น้องชูรับไว้เถิด”

“หากข้าไม่รับเล่า” ชูลัวมองชายหนุ่มด้วยแวตาราบเรียบประหนึ่งผิวน้ำ สีหน้าของนางคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

ชวีชายเอนหัวเราะ “คนผู้นั้นบอกว่าหากศิษย์น้องชูไม่รับ หนึ่งบุญคุณ ก็จะมีติดเยื่อไปอีก”

ชวีชายเอนไม่รู้เรื่องหนึ่งบุญคุณ เขาเพียงแต่มีหน้าที่ถ่ายทอดความ เท่านั้น แต่ชูลัวกลับเดาได้ในทันที ฉูหรงจิ้น ต้องเป็นเขาแน่ เพิ่งจะผ่านมา

สองวันเท่านั้น เขาก็รีบร้อนทวงบุญคุณคืนเสียแล้ว แต่ก็ดีเหมือนกัน หนี้บุญคุณต้องทดแทน ชดใช้เร็วก็เลิกแล้วต่อกันเร็วขึ้น

ชูลั้วยักหน้า นางรับดอกเกลิ็ดหิมะปลิดปลิวช่อใหญ่มา จากนั้นก็หันหลังกลับแล้วโยนไปให้เพียจวินผิง “นำไปแจกจ่าย”

ศิษย์คนอื่นๆ พุดไม่ออก ‘ลูกพี่! นี่มันดอกเกลิ็ดหิมะปลิดปลิวเชียวนะ’

ดอกไม้ล้ำค่าที่แต่ละดอกราคาเท่ากับผลึกสีม่วงหนึ่งร้อยก้อน ชูลั้วยักกลับสั่งให้นำไปแจกจ่าย แบบนี้ไม่พุงเพ้อเกินไปหรือ!

ในความคิดของศิษย์เหล่านี้ ผลึกสีม่วงหนึ่งร้อยก้อนน่าจะมีมูลค่ามหาศาล ครั้งหนึ่งชูลั้วยักเคยคิดเช่นนี้เหมือนกัน ทว่าในสายตาของผู้ปรองโสมถ์ชั้นจักรพรรดิ ผลึกสีม่วงก็เป็นแค่ตัวเลขเท่านั้น สิ่งทีหญิงสาวมีไม่ขาดมือในเวลานี้ก็คือผลึกสีม่วง เพราะขอเพียงท่านผู้เฒ่ายังมีชีวิตรอดหนึ่งวัน นางก็จะได้ผลึกสีม่วงเพิ่มหนึ่งหมื่นก้อน

ในสภาวะทรพียลนโหลมาเทมาเช่นนี้ ชูลั้วยักจึงไม่ได้กระหายผลึกสีม่วงเหมือนเมื่อก่อนอีก ไม่แน่ว่าผ่านไปอีกสักสามสี่ปี คลังสมบัติส่วนตัวของฉู่หรงจิ้นอาจจะเทียบนางไม่ได้ด้วยซ้ำ

บรรดาศิษย์ในสำนักกรูกันเข้ามาแย่งชิงดอกไม้ช่อใหญ่ไปจนหมดเกลี้ยง ต่างก็ครอบครองดอกเกลิ็ดหิมะปลิดปลิวคนละดอกสองดอกกลับไป เรือนพักของตนอย่างลึงโลด ขณะที่ชูลั้วยักเดินตรงไปยังประตูสำนัก เพราะเมื่อครูนางเพิ่งได้รับข้อความที่ส่งมาจากฉู่หรงจิ้น

ด้านนอกประตูสำนักกวีชายุทธ์ ชูลั้วยักเห็นอาซาหิมะสายฟ้ายืนอยู่ไกลออกไป ด้านหลังอาซาหิมะสายฟ้าผูกกับเกี้ยววิจิตรหลังหนึ่ง

สายตาของชูลั้วยักเฉียบคม แค່ปรายมองนางก็รู้ว่าอาซาหิมะสายฟ้าตัวนี้มีใช้สัตว์วิเศษธรรมดา พลังยุทธ์ของมันเหนือกว่าสุรเมฆาเพลิงพันลี้ของนาง นั่นก็เท่ากับว่าอาซาหิมะสายฟ้ามีพลังยุทธ์อยู่ในขั้นบรรลู่ แต่ว่าจะเป็นขั้นบรรลู่กี่ดาว หญิงสาวก็มีอาจรู้ได้เช่นกัน

ฉู่หรงจิ้นเลิกม่านวิจิตรออก ก่อนจะคลี่ยิ้มเจิดจ้าให้ชูลั้วยัก “รีบขึ้นมาเร็ว”

ชายหญิงร่วมเกี่ยวหลังเดียวกันหรือ ชูลัวไม่อยากถูกนิทาครหา นางจึงนวดหน้านิดๆ “หากข้าไม่ไปเล่า”

“ถ้าเช่นนั้นหนี้บุญคุณก็จะยึดเยื้อไปอีก” เวลานี้เรื่องเดียวที่ฉูหรงจินนำมาใช้เป็นข้อต่อรองกับชูลัวได้ก็คือหนี้บุญคุณนั่นเอง

ชูลัวมองค้อนอีกฝ่าย

เรื่องดอกเกล็ดหิมะปลิดปลิวเป็นที่รู้กันไปทั่วสำนักตงหั่ว ชูลัวยอมขาดทุนแบบนั้น นางยอมไม่ปล่อยให้โอกาสนี้ผ่านไปอยู่แล้ว หญิงสาวกระโจนขึ้นเกี่ยว พอก้าวเข้าไปด้านใน เจ้าตัวก็มองฉูหรงจินด้วยสายตาขุ่นเคือง “ได้ข้าจะไป ว่ามา... จะให้ชดใช้หนี้บุญคุณอย่างไร”

ฉูหรงจินมองชูลัวพร้อมรอยยิ้มกริม เผยให้เห็นลักยิ้มที่มุมปาก “วันนี้เจ้าเดินทางเป็นเพื่อนข้า ข้าไปไหน เจ้าก็ไปที่นั่น หลังจากวันนี้ก็ถือว่าเราไม่ติดค้างบุญคุณกันอีก”

ชูลัวขมวดคิ้ว “หากเจ้าพาข้าไปร่วมสังหารคนวางเพลิงเล่า”

“ก็แค่สังหารคนวางเพลิง เรื่องแบบนี้เชื่อว่าคุณชายฉูของเจ้าไม่เคยทำมาก่อน” ฉูหรงจินเอ่ยออกมาด้วยท่าทางอันธพาล

สมกับเป็นลูกหลานของสกุลใหญ่โต เอ่ยเรื่องสังหารคนวางเพลิงออกมาง่าย ๆ ด้วยท่าทางลึกลับดลใจ ทว่าชูลัวก็ยังแก้คำพูดอีกฝ่ายด้วยสีหน้าขรึม “เจ้าไม่ใช่คุณชายฉูของข้า”

ฉูหรงจินแส้งทำเป็นไม่ได้ยิน เขาหัวเราะพลงตบไหล่ชูลัว “เอาละๆ วางใจเถิด ข้าจะพาเจ้าไปทำอะไรสนุกๆ ใครจะมีเวลามาสังหารคนวางเพลิงกันว่อย่างไร จะไปหรือไม่”

ฉูหรงจินเอ่ยถึงขั้นนี้แล้ว ชูลัวยังจะทำอะไรได้อีกเล่า

“ไปที่ใด” ชูลัวถามเสียงขุ่น

ฉูหรงจินทำท่าเป็นต่อ “ไปแล้วเดี๋ยวก็รู้”

ชูลัวผายมือพลงตบปากรับคำ “ก็ได้ แล้วแต่เจ้า”

เรื่องที่ชูลัวไม่รู้เลยก็คือ อันที่จริงชูลัวไม่จำเป็นต้องติดหนี้บุญคุณเขา

ด้วยซ้ำ เพราะในเวลานั้นทั้งคนสกุลถึงและคนของสมาคมผู้ปรั่งโอสถต่างก็มาถึงพร้อมกันพอดี ทว่ารอยยิ้มกว้างของฉู่หรงจิ้นเป็นสิ่งที่ยับยั้งคนอื่นๆ เอาไว้ จากนั้นชายหนุ่มก็ทะยานเข้าไปสร้างสถานการณ์ 'วีรบุรุษช่วยหญิงงาม' จนกระทั่งนำมาซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภายหลังนั่นเอง

ทันใดนั้นหยกสื่อสารของฉู่ลั้วก็สว่างวาบขึ้น หญิงสาวเหลือบมอง ก่อนพบว่าผู้ที่ติดต่อมาคือหนานกงหลิววีน

เขาเป็นอิสระแล้วหรือ

ฉู่ลั้วรีบกดตอบรับทันที